

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

38. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

20. ZÁŘÍ 2009

Z obsahu:

Svatý opat Odon

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
2. září 2009
- strana 2 -

On všechno napravil

Claudia Kollová
je jednou z nejznámějších
italských hereček...
- strana 4 -

Ruský Chudáček

Tak jako František
z Assisi patří Serafín
ze Sarova mezi zvláštní
svědky Církve
- strana 6 -

Obama - aktivista pro homosexuály

Americký prezident se
představil jako radikální
zastávce homosexuálů
- strana 8 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Plodná bolest kněze
- strana 9 -

Hlásání pravdy a Kristovy lásky ve společnosti

Poselství sociální encykliky Benedikta XVI.
v horizontu evangelia
a přirozeného práva
- strana 10 -

Pius VII. a Pomocnice křesťanů

Roberto Sparato
- strana 11 -

Italská herečka Claudia Kollová mezi dětmi v Africe (čtete na str. 4)

Po dlouhé přestávce bych se chtěl vrátit k představení velkých spisovatelů východní i západní církve středověku, protože v jejich životě a v jejich spisech vidíme jako v zrcadle, co to znamená být křesťanem. Dnes vám představuji slavnou postavu svatého Odon, opata z Cluny: ten patří k těm středověkým mnichům, kteří viděli, jak se v Evropě překvapujícím způsobem šíří život a spiritualita inspirovaná řeholí svatého Benedikta. V oněch stoletích zde probíhal zázračný vznik a šíření klášterů, které se rozrůstaly na kontinentě a bohatě šířily křesťanského ducha a citění. Svatý Odon nás zavádí zvláště do kláštera Cluny, který patřil ve středověku k nejslavnějším a nejoslovanějším a vypovídá ještě dnes skrze své majestátní trosky a znaky slavné minulosti o intenzivním zasvěcení askezi, o studiu a zvláště o božském kultu vyznačujícím se nádherou a krásou.

Svatý opat Odon

Cesta k řeholnímu životu

Odon byl v Cluny druhým opatem. Narodil se kolem roku 880 v oblasti mezi Maine a Tournai ve Francii. Otec ho zasvětil svatému biskupu Martinovi z Tours, v jehož blahodárném stínu a památce pak Odon strávil celý život, který završil vele jeho hrobu. Volbu řeholního zasvěcení předcházela zážitek zvláštního okamžiku milosti, o němž on sám vyprávěl jinému mnichovi, Janu Italskému, jehož byl životopisec. Odon byl ještě šestnáctiletý mladík, když během vánoční vigilie pocítil, jak mu spontánně vstoupila na rty modlitba k Panně: „Moje Paní, Matko milosrdenství, která jsi nám tuto noc dala světlo Spasitele, pros za mne. Tvůj slavný a jedinečný porod, ó nejmilostivější, ať se mi stane útočiš-

těm“ (Vita sancti Odonis, I, 9: PL 133, 747). Titul „Matka milosrdenství“, jímž mladý Odon vzýval Pannu, byl jeho zamilovaným, s ním se obracel k Marii a nazýval ji také „jedinou nadějí světa...“, díky níž nám byly otevřeny brány ráje“ (In veneratione S. Mariae Magdaleneae: PL 133, 721). V té době se mu přihodilo, že se setkal s Řeholí svatého Benedikta, začal ji v určitých věcech zachovávat a „nesl tak ještě dříve, než se stal mnichem, lehké mnišské jho“ (tamt. I, 14: PL 133, 50). V jednom svém kázání oslavil Odon svatého Benedikta jako „lucernu, která září v temném období tohoto života“ (De sancto Benedicto abbate: PL 133, 725), a označil ho za „učitele duchovní kázně“ (tamt. I, 14: PL 133, 727). S láskou vyzná, že křesťanská zbožnost „na něho vzpomíná s živou

láskou“ a s vědomím, že Bůh ho povýšil „mezi nejvyšší a vyvolené Otce svaté Církve“ (tamt. PL 133, 722).

Vzor pro mnichy i pro věřící

Uchvácen benediktinským ideálem Odon opustil Tours a vstoupil do benediktinského opatství v Baume, aby pak přešel do Cluny, kde se stal v roce 927 opatem. Z tohoto centra duchovního života mohl pak uplatňovat široký vliv na mnichy na kontinentě. Z jeho vedení a jeho reformy těžily i v Itálii různé kláštery, mezi nimi i onen u svatého Pavla za hradbami. Odon několikrát navštívil Řím, dospěl také do Subiaca, Montecassina a Salerna. Byl právě v Římě, když v létě 942 onemocněl. Protože cítil, že se blíží jeho konec, chtěl se vrátit k svatému Martinu do Tours, kde zemřel v oktávu tohoto světce 18. listopadu 942. Životopisec při zdůrazňování Odonovy „ctnosti trpělivosti“ nabízí dlouhý seznam jiných ctností, mezi nimi pohrdání světem, horlivost pro duše, úsilí o mír mezi církvemi. Velkou tužbou opata Odon byla svornost mezi králem a knížaty, zachovávaní příkazání, pozornost k chudým, náprava mládeže, ohleduplnost ke starým (srov. Vita sancti Odonis I, 17: PL 133, 49). Miloval svou malou celu, kde přebýval „vzdálen zraku všech v úsilí líbit se jen Bohu“ (tamt. I, 14: PL 133, 49). Neopomíjel proto vykonávat jako „přebohatý pramen“ službu slova a příkladu „v nářku jako jeden z nesmírně ubohých tohoto světa“ (tamt. I, 17: PL 133, 51). Jak komentuje jeho životopisec, u jednoho mnicha se nacházely různé ctnosti, vyskytující se roztroušeně u jiných mnichů: „Ježíš ve své dobrotě čerpal ze zahrady různých mnichů a vytvořil na malém místě ráj, aby zavláhal z jeho zdroje srdce věřících“ (tamt. I, 14: PL 133, 49).

Dnešní epizoda z Markova evangelia je názornou ukázkou, že lidských slabostí nejsou uchráněni ani ti, kteří se nacházejí stále v Ježíšově bezprostřední blízkosti. Bylo by jistě zajímavé vyslechnout si, jak si apoštolové představovali jeho království, když jeden před druhým dokazovali své přednosti a aspirace. Mysleli bychom si možná přitom, jak byli bláhoví, a sotva kdo by si připustil myšlenku, že by se na jejich místě zachoval stejně, ne-li ještě hůře. Ačkoliv jsme vedeni touhou poznávat pravdu, nic nám tak nestojí v cestě jako náklonnost být na omylu, protože se nám zdá, že už máme o všem jasno. Kdybychom se jako pan Brouček ve Výletech Svatopluka Čecha ocitli hluboko v minulosti mezi našimi předky v různých epochách lidských dějin, zjistili bychom, že si lidé vždy mysleli, že už mají zcela jasný obraz a poznání hmotného i nehmotného světa. Usmívali bychom se nad

mnoha jejich představami a nad jejich naivitou. A přece nám naši předkové zanechali knihy, jejichž obsah není postižen žádnou naivitou ani primitivními představami. Jsou to knihy těch, kteří si nezakládali na sobě, ale snažili se vystihnout to nejpodstatnější: to, co říká člověku sám Bůh, neboť jeho pravda je určena lidem

Editorial

všech dob a všech kultur. Sáhne-li k dílům dávných církevních autorů, nedýchne na nás pach zatuchlých fasciكل, ale docela svěží dech jasnozřivého poznání a světla, k jakému mohou mít dnes daleko i lidé honosící se několika akademickými tituly.

Skutečnost, že současný papež Benedikt XVI. již tři roky ve svých katechezích přibližuje současné Církvi tyto dávné, ale zcela nestárnoucí poklady, není vůbec náhoda, ale nanejvýš moudrý záměr, který odpovídá i jeho jménu, kte-

rým se vrací uvědoměle ke světcům z přelomu 5. a 6. století, tvůrci západní křesťanské tradice, a tak nám trpělivě a výmluvně připomíná, jak je nezbytné zachovat to, čemu říkáme kontinuita a tradice. Je to jeho odpověď na nesprávně pojatou tendenci „začít nově“, která před čtyřiceti lety nezdravě zavládla a vylila s vaničkou i dítě. Pokoncilní reformátoři a novátoři si obdobně jako kdysi apoštolové mysleli, že nyní jen oni už mají jasno, co je to Boží království na zemi, a že tomuto království chybí už jen jedno: přizpůsobit ho tomuto světu. Poslední Koncil nám zůstal dlužen jednu věc, která byla u předchozích koncilů vždy důležitá a prvořadá: jasné odsouzení bludů a bludných učen. Týká se to jak modernistických nauk, tak komunistických bludů, před kterými varovala výslovně Matka Boží ve Fatimě a které se v souladu s její předpovědí rozšířily do celého světa. Mnozí si toto mlčení

Pokračování na str. 13

Pokračování na str. 12

Cesta k pravé velikosti

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Zapři sám sebe a vezmi svůj kříž.

Pán při sestupu z hory projevil přání zůstat na čas se svými vyvolenými sám. Chce je připravit na budoucí události. Nejde jen o to, aby se o nich dověděli, ale také aby byli schopni je přijmout, jak se sluší na jeho učedníky. Zanech na chvíli svých zájmů a zálib a jdi za ním i ty. Přesvědčíš se, jak mnoho ti ještě schází, abys byl hoden nosit jeho jméno. Proč? Jeho myšlenky nejsou tvoje myšlenky, tvoje chování není podobné jeho chování. Proto tě zve k sobě. *Nakloň ucho, pojď ke mně, poslouchej, a budeš živ.*⁽¹⁾

Ježíš se dnes obrací jen k úzkému kruhu těch nejbližších, kterým je dáno znát tajemství Božího království⁽²⁾. To, co uslyšíš, je jeho důvěrné sdělení, které zatím není určeno všem lidem. K těm se dosud obrací v podobenstvích⁽³⁾. Vrací se již podruhé k tématu své nejbližší budoucnosti. Když o ní mluvil u Cesareje poprvé, narazil na nepochopení. S jakým ohlasem se setká dnes?

Syn člověka bude vydán lidem do rukou. Povstanou proti němu zpupní lidé.⁽⁴⁾

Co z toho vzejde? *Zabijí ho.* Můžeš pochopit troufalost člověka, který se chce zmocnit násilím svého Boha? Je tu jedno vysvětlení: *Nevědí, co dělají.*⁽⁵⁾ Bůh pokorně skrývá své božství a lidem pýcha nedovoluje vidět, **ko**ho drží ve svých rukou.

Ale tím věc neskončí. *Až bude zabit, po třech dnech vstane,* končí Ježíš svou předpověď. Ale ani tento optimistický závěr nevrací apoštolům klid. Nechápu Ježíšova slova a ani konečná předpověď nového života neprobouzí jejich zájem natolik, aby žádali od Pána bližší vysvětlení.

Čemu vlastně nerozumí, když Ježíš nemluví ani v obrazech, ani v podobenstvích? Jeho slova vůbec nezapadají do vyhlídek a očekávání, jaká si vytvořili ve své mysli o své budoucnosti po jeho boku. Zdá se jim neslučitelné, aby *byl zabit* ten, který má být osvoboditelem a vládcem Izraele. Bude-li zabit, co bude s námi? Pán, který mluví s takovou jistotou o tom, co ho čeká, jistě zná i jejich budoucnost. Ale v této družině není nikoho, kdo by měl odvahu se na to zeptat. Oni se toho dokonce *bojí*. Čeho se bojí? Že by mohli uslyšet něco, co vůbec nechtějí slyšet. Že se jim zhroutí jejich představy a očekávání.

Do služby Kristu a do jeho následování se mohou vloupat i postranní a osobní zájmy

a záměry. Když si je v sobě pěstuješ a *bojíš se* zeptat Pána, mohou se stát smělymi a nespoutanými jako plevel. Bují a rozmáhají se a stanou se odolnými proti vši logice. Ježíš tě dnes záměrně činí svědkem podobné situace, aby sis uvědomil, jaké léčky ti může připravit tvá sebeláska: i jeho apoštolové zatím věří více svým snům než Mistrovu slovu.

Měli si to uvědomit již u Cesareje Filipovy. Ale stal se opak. Tehdy Petr ujišťoval Pána: *To se ti nikdy nestane.*⁽⁶⁾ I když se mu dostalo přísné výtky, jejich smýšlení se nezměnilo. Teď raději před Pánem mlčí, ale v duchu ujišťují sami sebe: *To se nám nestane!* Všimni si, jak se při další cestě odstup mezi Pánem a jeho družinou postupně zvětšuje. Potřebují si navzájem rozptýlit obavy, které Ježíšova podivná slova opět vyvolala, ale raději tak, aby to Pán neslyšel. Nechceš jim vysvětlit, že jsou bláhoví? Jsou dokonce ještě bláhovější, než si myslíš. Pokládají za nejnaléhavější problém rozdělit si ministerská křesla budoucího království a nemohou se při tom dohodnout. Nejsnáze vznikají spory tam, kde jde o nevy-slovené osobní ambice. *Odkud vznikají spory mezi vámi? Z vašich žádostí. Žene vás touha něco mít, a vycházíte naprázdno.*

Ale už je tu Kafarnaum, Petrův dům a překvapující otázka: *O čem jste cestou rozmlouvali?* Mistrův laskavý pohled přechází od jednoho k druhému, ale jak vidíš, nikdo se neodvažuje ani otevřít ústa. Důvod mlčení je stejný jako předtím. Každý z nich se bojí, že kdyby svůj spor předložil Pánu, mohlo by se zhroutit jeho skryté přesvědčení, že je největší.

Obdivuj Pánovu trpělivost: blíží se kvapem jeho hodina⁽⁷⁾, a jak daleko mají ještě tito vyvolení k ideálu apoštola! Z toho vidíš, že si své vyvolené nevybírání na základě jejich osobních zásluh a kvalit. V jeho království bude všechno docela jinak. I velikost. Ale jak jim to vyložit? Jak jim vysvětlit, že je možné stát se největším, aniž by se ostatní museli stát menšími? Lidé si žárlivě střeží svá tajemství, jak se dobrat úspěchu. Bůh naopak nijak netají svou taktiku, jak se stát největším.

Božská cesta Nejvyššího je zdánlivě absurdní, a přece docela prostá. On sám se *stává služebníkem všech*. Víš, co ti tak brání, aby ses s Ním ztotožnil? Nedostatek víry, které se daří jen v prostotě a pokoře. Zadívej se na dítě, které Ježíš právě pozval a postavil doprostřed. *Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde.*⁽⁸⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Iz 55,3; ⁽²⁾ Mk 4,10; ⁽³⁾ srov. Mk 4,11;

⁽⁴⁾ resp. žalm 54; ⁽⁵⁾ Lk 23,34; ⁽⁶⁾ Mt 16,22;

⁽⁷⁾ srov. Jan 13,1; ⁽⁸⁾ Mk 10,15

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 2,12a.17–20

Bezbožníci řekli: „Číhejme na spravedlivého, podívejme se, zda jsou pravdivá jeho slova, zkusme, jak to s ním skončí. Je-li spravedlivý Božím synem, Bůh se ho ujme a vysvobodí ho z ruky protivníků. Zkoušejme ho soužením a trápením, abychom poznali jeho mírnost a přesvědčili se o jeho trpělivosti. Odsudme ho k hanebné smrti, zda najde ochranu, jak říká.“

2. čtení – Jak 3,16–4,3

Milovaní! Kde vládně nevráživost a sobeckost, tam je zmatek a kdejaká špatnost. Moudrost shora je však především čistá, dále pokojná, shovívavá, poddajná, plná milosrdenství a dobrých skutků, ne obojetná ani pokrytecká. Ti, kdo usilují o pokoj, rozsévají v pokoji semeno, jehož plodem je spravedlnost.

Z čeho vznikají války, z čeho boje mezi vámi? Jen z vašich žádostí, které bojují ve vašich údech. Žádáte, ale nemáte; zabíjíte a nenávidíte, a přesto nemůžete dosáhnout ničeho; bojujete a válčíte, ale nic nemáte, protože neprosíte. Prosíte, a nic nedostáváte, protože prosíte špatně: chcete to potom rozplýtvat na své rozkoše.

Evangelium – Mk 9,30–37

Ježíš a jeho učedníci procházeli Galilejí, ale on nechtěl, aby o tom někdo věděl. Poučoval totiž své učedníky a říkal jim: „Syn člověka bude vydán lidem do rukou a zabijí ho, ale za tři dni po své smrti vstane.“ Oni však té řeči nerozuměli, ale báli se ho zeptat.

Potom přišli do Kafarna. Když byl v domě, zeptal se jich: „O čem jste cestou rozmlouvali?“ Oni mlčeli, protože cestou mezi sebou rozmlouvali o tom, kdo z nich je největší.

Ježíš se posadil, zavolal si svých Dvanáct a řekl jim: „Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech.“

Pak vzal dítě, postavil ho před ně, objal ho a řekl jim: „Kdo přijme jedno z takových dětí kvůli mně, mne přijímá; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.“

Hned po narození mě moje na smrt nemocná matka zaslavila Panně Marii a odevzdala do péče mé slepé babičce. Moje babička dělala pro mě všechno, co udělá každá matka. Byla jsem s ní spojena šňůrkou uvázanou v zápěstí a ona sledovala každý můj pohyb. Jí vděčím za to, že jsem již tehdy prožívala, co to znamená žít v Boží přítomnosti. Protože byla sama postižená a odkázána na pomoc, při všem prosila Pána, aby byl při ní a pomáhal jí.

Tato zkušenost ve mně zůstala hluboce vrytá a stala se mojí záchranou tehdy, když jsem byla hodně vzdálená od Boha a nemohla jsem počítat s lidskou pomocí.

Milovala jsem chvíle, kdy jsem stařence popisovala, co jsem viděla ve filmech, ze kterých slyšela jen zvuky.

Její zářící tvář ve mně již v pěti letech vyvolala touhu stát se herečkou, abych se tím způsobem dělila o své zážitky s jinými lidmi. Po birmování – jako mnoho mladých lidí – jsem se vzdálila od víry a církve a chtěla jsem žít svůj vlastní život. Proti vůli rodičů jsem opustila domov a hledala úspěch na jevišti.

Můj sen se stal skutečností

Po skončení herecké školy jsem začala pracovat v divadle. Brzy jsem pocítila silný konkurenční boj a zažila jsem chudobu a hlad. Jaká to byla lákavá nabídka, když mě známý režisér vybral pro hlavní roli do svého filmu *Così fan tutte*. Peníze a lákavá kariéra mě přivedly k tomu, že jsem překonala přirozený pocit studu a využívala jsem přitažlivý vzhled svého těla tak, jak se to ode mne očekávalo. Měla jsem úspěch a prostřednictvím dalších filmů jsem se stala známou i za hranicemi Itálie.

I když jsem nyní byla úspěšná a opěvovaná, zároveň jsem velmi trpěla. Nepřijala jsem dar mateřství, nezaložila jsem si rodinu, byla jsem uzavřená a žila

On všechno napravil

Claudia Kollová je jednou z nejznámějších italských hereček. Patří mezi ty, kteří jako marnotratný syn zakusili lásku milosrdného Otce zcela nezaslouženě a v neočekávané době, když se ocitli v tmě a v nouzi. „Zažila jsem lásku nebeského Otce, jeho něžnost. Celý můj život nebude stačit na to, abych mu za to dostatečně poděkovala,“ svědčí dnes Claudia na veřejnosti. Nechejme vyprávět ji samotnou.

jen pro sebe. Úspěšnými rolemi jsem sice vydělala mnoho peněz, ale nikdy jsem nepomyslela na to, že bych jimi měla pomáhat těm, kteří jsou v nouzi: podobně jako moji kolegové jsem všechno promarnila. Nic mi nestačilo.

Nic mě nemohlo uspokojit. Žila jsem v bohatství a mezi mnoha lidmi, a přece jsem byla vnitřně osamělá a nešťastná. Ve světě divadla a filmu neexistují upřímné vztahy. Každý touží po moci a chce vládnout. Věděla jsem, že jsem využívána, ale také jsem využívala druhé. Pravou lásku, která člověka nechává svobodným, tak ovšem lidé nepoznají. Můj život se odehrával mezi mým bytem a filmovým studiem, takže jsem zcela ztratila vztah ke skutečnosti. Žila jsem, když jsem hrála svou roli. Dávala mi jistotu, protože tu jsem věděla od začátku do konce, jak bude všechno probíhat. Protože jsem měla strach před reálným životem, především před bolestí a utrpením, unikala jsem do zdánlivého světa herectví. Zde jsem měla všechno pod kontrolou – tak jsem si to myslela.

Záchrana v bezvýhodné situaci

Před osmi lety jsem byla konfrontována s několika nepředvídanými událostmi, které mě přivedly do bezvýhodné situace.

Krátce po sobě zemřeli dva producenti, kteří měli pro moji budoucí kariéru velký význam. Jeden, s nímž jsem plánovala několik filmových projektů, a druhý, který měl splnit můj velký sen a vzít mě do Ameriky.

Už delší dobu jsem hledala v meditativní hudbě z New Age a reiki pomoc, abych se mohla lépe soustředit na své filmové role. Během těchto meditací jsem slyšela hlasy, které ke mně mluvily, ale nepřemýšlela jsem o tom. Když jsem si jednoho večera opět pustila tuto hudbu v naději, že získám alespoň minimum vnitřní vyrovnanosti, náhle jsem pocítila neviditelnou, ale skutečnou přítomnost nějaké osoby, která mi přikazovala: *Musíš nenávidět!* Bez rozmyšlení jsem odpověděla: *Ne, já jsem stvořena, abych milovala!* Tato odpověď však nepocházela ze mne;

Claudia Kollová

jelikož jsem byla od Boha vzdálená a žila jsem ve smrtelném hříchu, ani bych nebyla schopná takto smýšlet.

Jen co jsem tato slova vyslovila, cítila jsem, jako by něco podobného spirále se začalo omotávat silným tlakem kolem mých nohou. Dostala jsem panický strach a ihned jsem pochopila, že tato síla mě chce zabít. Tlak se stále více přibližoval k mému srdci a začal mi blokovat dech. V této smrtelné úzkosti jsem chytila kříž, který mi tři dny předtím daroval jeden přítel, a při vzpomínce na babičku jsem křičela z celého srdce: *Bože, pomoz mi!* Potom jsem se začala hlasitě modlit Otče náš, jedinou modlitbu, která mě ještě napadla.

V tom okamžiku se Bůh dotkl mého srdce. Při slovech *Otče náš* mě neznámá smrtící síla opustila. Bylo to, jako by někdo otevřel okno, takže do mé vnitřní tmy proniklo světlo. Naplnil mě velký pokoj a byla jsem si vědoma, že mě nebeský Otec zachránil před vnitřní i vnější smrtí.

Moje cesta zpět

Navzdory tomuto zásahu jsem ve svém životě nic nezměnila, protože jsem byla svázána se svým životním stylem. Co mi zůstalo, byla tužba, abych opět prožila podobný pokoj, který přesahoval všechno, co jsem dosud poznala. Tak jsem začala chodit do jednoho z římských kostelů a hledala jsem ticho.

Náhodou jsem vešla do kostela svatého Anastasia v centru

města. Ten kostel je otevřený ve dne v noci k adoraci Nejsvětější svátosti. Zde mi Bůh pomohl udělat další krok na cestě zpět k sobě. Před vystavenou Nejsvětější svátostí jsem si uvědomila svoje hříchy a zároveň jsem prožila nekonečně velkou lásku nebeského Otce ke mně.

Když jsem sem opět jednou přišla, kněz dával každému osobně po mši svaté požehnání. Když přišel ke mně, zeptal se mě jako ostatních přede mnou: *Co si přeješ od Boha?* Na to jsem odpověděla: *Nemohu si přát nic, jsem velká hříšnice.* V tom okamžiku se mě dotkla Boží láska tak silně, že mi nohy takřka vypověděly službu. Jako v podobenství čekal milosrdný otec s otevřenou náručí na svého ztraceného syna, tak čekal i nebeský Otec na mne a bez odsouzení mě objal.

Poznala jsem Boha, který je skrz naskrz láska a milosrdenství. Je pravda, co píše Jan Pavel II. ve své encyklice Dives in misericordia, že Bůh obrací láskou.

Další velký zážitek na své cestě obrácení jsem měla na mariánském místě Tre fontane v blízkosti místa, kde byl popraven svatý Pavel.

Tam mi Bůh daroval tak velkou lásku ke svému slovu, že jsem se zamilovala do Písma svatého. Vzpomínám si na to, jako by to bylo včera: když jsem v sobotu večer uslyšela slova Janova evangelia *Já jsem cesta, pravda a život!*, zasáhlo mě to přímo do srdce. V tom okamžiku jsem si uvědomila, v jakém světě lži jsem žila a že mě Bůh volal, abych ve svém životě uskutečňovala jeho slova: mluvit pravdu a žít v pravdě. Tak jsem po mnoha letech šla opět ke zpovědi a k svatému přijímání.

Teď jsem však stála před velkou výzvou: změnit zcela svůj život. Začala jsem odvolávat všechny filmové smlouvy, podle kterých jsem měla hrát roli, která odporuje Božím příkázáním. Výsledek byl, že jsem brzy nedostávala žádné nabídky a mých peněz ubývalo. Byla jsem zvyk-

DAWKINS JE NESPOKOJEN

Houževnatý hlasatel ateismu Richard Dawkins srovnává zastánce kreacionismu s lidmi, kteří popírají holocaust. Říká o nich, že „popírají lidské dějiny“. Vyvíjejí prý nátlak na přírodovědce a ti jsou nuceni zapírat pravdu. Odvolává se na mnoho teologů, kteří jsou prý přesvědčeni, že Adam a Eva vůbec neexistovali, ale stále to zamlčují a nejsou ochotni otevřeně hlásat, že Bible je jen symbol. Kéž by katolíci byli ve své víře tak důslední a pevní jako tento agnostik ve svém ateismu!

DŮSLEDNÁ HEREČKA

Mladá herečka Frederike Lohrerová se předčasně rozloučila s Hollywoodem, který byl nejdříve jejím velkým snem. Důvodem jsou požadavky, aby účinkovala v sexuálních scénách, které pokládá za nemravné. „Nemohu tato natáčení smířit se svým svědomím.“ 27letá herečka však svou dosavadní práci v Hollywoodu pokládá za užitečnou: „Mohla jsem mnoha lidem vyprávět o své víře.“

Kath-net

lá na luxusní život a ze strachu před chudobou jsem selhala. Podepsala jsem smlouvu, i když jsem věděla, že to nebylo dobré. Peníze, které jsem tak vydělala, mě velice tížily.

Protože jsem z Písma svatého věděla, že dávat almužnu přispívá k odpuštění hříchů, začala jsem pochybně vydělané peníze v Římě rozdávat chudým u kostelů. I když jsem znovu klesla, Bůh mě nepotrestal ani mi nedělal výčitky, naopak, ještě mě obdaroval, protože při styku s žebráky jsem se seznámila s mezinárodní rozvojovou pomocí salesiánských misionářů VIS. Skrze ni

jsem se dostala do Afriky a mohla jsem spolu s nimi dokumentovat hlad v Etiopii, v Burundi a v Angole a v televizních vystoupeních jsem se stala hlasem chudobných a ubohých v těchto

STATISTIKY O CÍRKVI V ČR

Tiskové středisko Svatého stolce zveřejnilo jako součást příprav apoštolské cesty Svatého otce do naší země statistické údaje o církvi v České republice, platné k 31. prosinci 2008. V České republice k tomuto datu žilo 10 380 000 obyvatel, mezi nimi 3 290 000 katolíků (31,7 %). Na území republiky existuje 9 celků církevní správy (5 českých a 3 moravské diecéze a apoštolský exarchát církve řeckokatolické), v nich funguje 2576 farností a 70 jiných pastoračních středisek.

V duchovní a pastorační správě působí 20 biskupů (z toho tři řeckokatolíčtí), 1370 diecézních a 586 řeholních kněží (celkem tedy 1956 kněží), 178 trvalých jáhnů, 116 řeholních bratří, 1609 řeholnic, 160 členů sekulárních institutů a 1109 katechetů. V semináři se na kněžství připravuje 184 bohoslovců.

Katolická církev v naší zemi provozuje 39 mateřských a základních škol, které navštěvuje 5412 dětí, dále 33 škol středních s 8525 studenty a 7 škol vyšších odborných či vysokých, v nichž se vzdělává 2040 studentů. Církve též provozuje 50 nemocnic, 98 ambulancí, 134 domovů pro staré a nemocné lidi, 59 dětských domovů, 58 rodinných poraden a poraden pro ochranu života, 170 středisek zvláštního vzdělávání a 28 dalších institucí.

Tiskové středisko ČBK

zemích. Jestliže jsem se zatím ujímala nemocných na AIDS a leukémií v Římě, nyní se mé srdce rozšířilo pro velkou chudobu afrických národů.

Dcera nebeského Otce

Dnes chci žít zcela ke slávě nebeského Otce. Stále vášnivě miluji své povolání, ale hraji jen ve filmech, které podporují lásku k Bohu. Mimo to vyučuji na Star Rose Akademii v Římě herectví a divadelní umění. Sním o umění, které bude vzdávat slávu Bohu.

V hluboké vděčnosti chci svým životem vydávat svědectví, že Bůh je naším Otcem a že o jeho lásce nesmíme nikdy pochybovat. On dovolil, abych zbloudila, protože věděl, že z toho může udělat něco dobrého. Svou láskou mi vždy vycházel vstříc a vysvobodil mě z mé bídy. Proto jsem přesvědčená, že každý marnotratný syn se může stát svědkem jeho milosrdné lásky. Prostřednictvím Boží dobroty jsem našla pravé štěstí: v lásce, v pokoře a v prostotě. Jsem plná vděčnosti, že smím být dítětem tohoto Otce, který má nyní můj život „pod kontrolou“. On všechno udělal dobrým.

Bůh mě zachránil před smrtí, uzdravil mě a daroval mi nový život. Proto se snažím děkovat mu prostřednictvím mnohých malých znamení lásky. Založila jsem v roce 2005 s několika přáteli dobročinný spolek Le opere del Padre (Díla Otce). Členové sdružení, které se rozšířilo po celé Itálii, přinášejí světu Otcovu milosrdnou lásku tak, jak to Ježíš učil sestru Faustýnu: modlitbou, korunkou k Božím milosrdenstvím, návštěvami nemocných, opuštěných a vězňů. Sbírají materiální pomoc pro zmírnění bídy v Burundi a v Kongu. Po desetileté válce tam zůstalo mnoho postižených lidí, o které se stát neumí postarat. Pro ně se buduje v Kongu rehabilitační centrum v Ngoze, zvané malé Lurdy.

*Z Vítězství srdce 68/2009
přeložil-lš*

Serafín ze Sarova je spolu se Sergejem z Radoněže nejoblíbenějším ze všech ruských světců. Jak říká Pavel Evdokimov, on je „pravou ikonou ruské spirituality“, nejvyzrálejší a nejuvědomělejší, Serafín je světec serafinský, sladkého a mírného srdce, jedna z nejjasnějších tváří celé pravoslavné tradice. Ale je v něm i výjimečnost, jaká překračuje samu tradici, která ho živila. On ji totiž ztělesňuje až do jejích kořenů. Jeho poselství je univerzální, platí pro všechny církve a pro všechny lidi.

Prokor Mošnin, budoucí stařec Serafín, se narodil v Kursku v gubernii Tambov 19. července 1759 v kupecké rodině. Otec Izidor zemřel, když byly Prokorovi 3 roky. Matka Agáta mu předala velké dědictví víry a modlitby. Již nejstarší životopisy vyprávějí, jak v sedmi letech zůstal nezraněn, když spadl z chrámového lešení u kostela zasvěceného svatému Sergejovi, který podnikatelská rodina světců stavěla. Matka v tom spatřovala zázračný zásah Matky Boží.

Již jako chlapec ustavičně četl a učil se evangelium a žalmy. V 17 letech se vydal na pouť do Kyjeva, aby se tam poradil a naslouchal slavnému vězni Dosijevovi, který ho poslal do poustevny v Sarově. 20. listopadu 1779 o vigilii Představení Panny Marie v chrámě začal mladý Prokor noviciát, pracoval v poslušnosti nejdříve jako první pekař, pak jako stolař. V těchto letech poznal spisy Otců o duchovním životě a začal praktikovat modlitbu k Ježíšovi. Pak ho postihla dlouhá nemoc a upoutala ho na lůžko na 18 měsíců. Představený kláštera stařec Pakomio, který měl obavy o zdravotní stav mladíka, sdělil mu toto: „Svěřil jsem sám sebe pravým lékařům duší i těl: Pánu Ježíši Kristu a jeho nejčistší Matce, blahoslavené Panně Marii.“ A Matka Boží navštívila novice Prokora a uzdravila ho.

Tato epizoda má symbolický význam. O mnoho let poz-

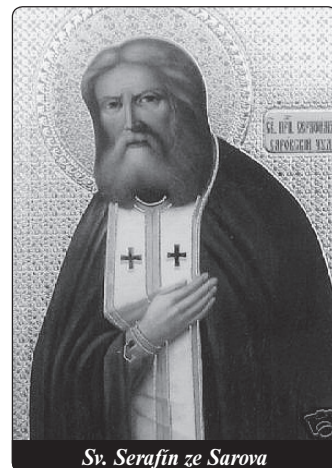
Ruský Chudáček

Tak jako František z Assisi patří Serafín ze Sarova mezi zvláštní svědky Církve: jsou to svědci Boží sladkosti a něžnosti. Tento článek je věnován 250. výročí jeho narození.

ději, když bandité napadli Serafína, který se uchýlil do samoty v saratovských lesích, a nechali ho polomrtvého, Matka Boží se k němu vrátila a zjevila se mu ve společnosti apoštolů Petra a Jana, kterým řekla: „Ten je také z našeho pokolení.“ Jako svatý Sergej Radoněžský, jako svatý František z Assisi Východu, Serafín patří ke zvláštní „kvalitě“ svědků v dějinách Církve: k mraku hermeneutů, vypravěčů hostiny, sladkosti, něžnosti, k těm, kteří zakoušejí, a tedy dosvědčují, že *Bůh je jen láska* (srov. 1 Jan 4,8), k těm, kteří zachovávají slova ve svém srdci (Lk 2,51) spíše, než by je ústy hlásali, k těm, kteří mají každý den jít, ve kterém běží plni zápalu ke hrobu, aby rozjímali o zmrtvýchvstání, o Marii, Matce Páně, o Petrovi a Janovi: obdivuhodná a úchvatná konstelace, která prochází dějinami jako znamení vzájemného přijímání, odevzdávání matky a syna (srov. Jan 19,26–27), a strávuje je láska ze setkání s Milovaným, radost ze zmrtvýchvstání Krista! Co jiného mohou opakovat ustavičně tito svědci prvních dnů, než že „Kristus vstal!“ Serafín také patří do tohoto pokolení, těchto svatých z agapé, a když potkával bratra, řekl mu: „Radosť moja, Christos voskresje!“ Když

čteme jeho životopis, nemůžeme než souhlasit se slovy Matky Boží o něm, nemůžeme než přijmout planoucího mezi planoucí, mezi novozákonní Serafíny, kteří žili láskou.

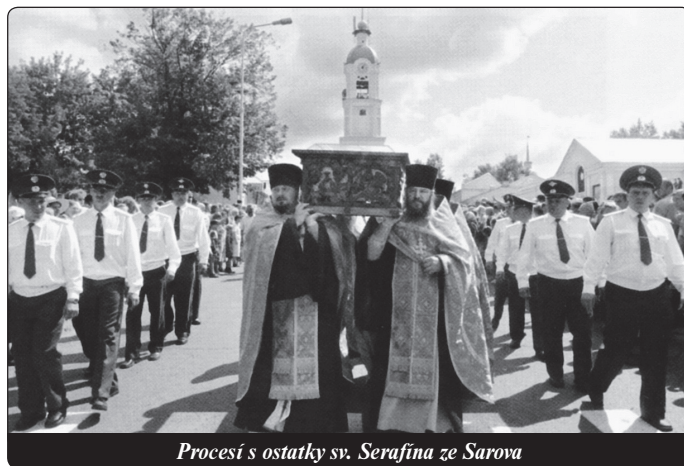
13. srpna 1786 s povolením Svatého synodu přijal mnišskou tonsuru od představeného Pakomia a bylo mu přiděleno jméno Serafín. Když přijal toto nové andělské jméno, „odvrátil svůj zrak od marných věcí, obrátil se obrácením, jaké od něho požadoval Bůh, a začal kráčet vlastní cestou s vnitřní pozorností zaměřenou na rozjímání o Bohu, věčném slunci pravdy, o Kristu Bohu, jehož jméno stále nosil v srdci i na rtech.“ Tak vypravuje o počátcích jeho mnišství jeden jeho životopisec. Ještě jako jáhen měl vidění Krista, jak přichází ve slávě. V roce 1793 byl vysvěcen na kněze biskupem z Tambovy; po smrti představeného Pakomia v roce 1794 žádal od jeho nástupce Izaiáše povolení vést poustevnícký život. Odebral se do lesa, který nazýval „Malá vzdálená poušť“, a oddal se asketickému životu, který se vyznačoval dlouhými posty, častým bděním a prací v zahradce, ze které získával obživu. Do kláštera se vracel jen v neděli na společné slavení Eucharistie.

Sv. Serafín ze Sarova

V touze žít plně Kristovým životem dal své poušti jména ze země vtělení Páně, aby je měl ustavičně na mysli. Jeden koutek lesa se nazýval Nazaret, jiný Betlém, vrchol jedné výšiny byl označen za Horu blahoslavenství, jedna jeskyně se nazývala Getsemany. Každý týden přečetl celý Nový zákon a Pakomiovu Řeholi, cvičil svou vnitřní paměť směrem k Bohu a praktikoval modlitbu srdce, uváděl do praxe spisy velkých mnišských otců a především pokračoval v úsilí o očištění duchovních cest, o čemž mnozí lidé vůbec nevědí.

Ale zde v poušti samoty a boje proti vášním a myšlenkám inspirovaným ďáblem zažije Serafín svůj sestup do pekla. Každý věřící zažije dříve nebo později na své duchovní pouti, že se dostaví těžká hodina, zkouška, nevýslovný boj, o kterém není možno druhým vyprávět. Je to hodina, ve které Bůh jako by svěřil svého služebníka pekelným mocnostem, těm skrytým vládcům, kteří se projevují jako spolubydílci, takže člověk modlitby se ocitne vržen, zděšený a zoufalý, tváří v tvář zlu. I Mojžíš, Boží služebník, poznal tu hodinu, kdy Hospodin *šel vstříc a chtěl mu dát zemřít* (Ex 4,24). Každý křesťan, který přijal určitý vyšší stupeň víry a zvláštní poslání od Boha, dříve či později zažije tuto temnou noc, která nás navštěvuje ve fyzické nebo psychické nemoci nebo v pustošícím zážitku hříchu. Je to vždy tajemná hodina, v níž prožil i Serafín začátek

Procesi s ostatky sv. Serafína ze Sarova

POVINNOST KNĚŽÍ

Arcibiskup ve Westminsteru Vincent Nicols vydal brožuru pro kněze, ve které zdůrazňuje, že je jejich povinností šířit a chránit katolickou liturgii. Proto musí služebníci Církve znát jak řádný, tak mimořádný ritus. Diecéze pořádá pro své kněze kurzy tradičního ritu, které má na starosti organizace Latin Mass Society of England.

Kath-net

a konec jako sestup a vzestup, smrt a zmrtychvstání. Pokřtěný v smrti Kristově je povolán ho následovat, sestoupit s ním do pekel dříve, než se stane novým stvořením. Často je tento sestup zárukou vážného a rozhodujícího přijetí vlastního povolání jakožto omilostněného hříšníka, kterého spasil Bůh.

Serafin již zakusil, co to znamená bydlet ve stínu smrti za dlouhé nemoci jako novic, ale v letech jeho určení k poustevnickému životu prožije to, co se nazývá asketickým zážitkem, svůj nejradikálnější *podvig*. Jako staří stylité na poušti prožije tři roky – tisíc dnů a tisíc nocí – na kolenou na skále ve své cele a v noci na skále v lese, ruce pozdviženy k nebi a ustavičně křičí k nebi: „Pane, smiluj se nad mnou hříšným!“ Serafin zažije sestup do pekel skrze degradaci stvořené bytosti, od lidské přes zvířecí až k vegetativní, a nakonec se stane věcí mezi kamením, prožívá tak rekapitulaci kosmické minulosti a přijímá do svého těla a do svého způsobu života nárek každého tvora, stává se tak hlasem vzývajícím milosrdenství nejen za všechny hříšníky, ale za celé stvoření a trpí v očekávání vlastního vykoupění.

Po tři léta zachovává Serafin absolutní mlčení. Bůh ho učinil němým, obětím beránkem jako Krista v umučení. Co se stalo? K čemu tato extrémní askenze, toto úplné vyhoštění z lidské společnosti? To se nikdy nedovíme! Snad tato nepřítomnost slova je paradoxně také proroctvím: mlčení je řečí neoživených jsoucen, ale také řečí budoucího světa. Chování tohoto poustevníka se mohlo proto mnohým jevit jako bizarní a nepochopitelné. Nový představený Nifont povolává Serafina z jeho „Malé vzdálené pouště“ a žádá ho, aby se vrátil a žil jako mnich. Serafin uposlechně, zdá se mu, že ho volá Pán k nové etapě jeho cesty přetvoření v Kristův obraz.

Po návratu do Sarova žije Serafin několik let v úplné uzavře-

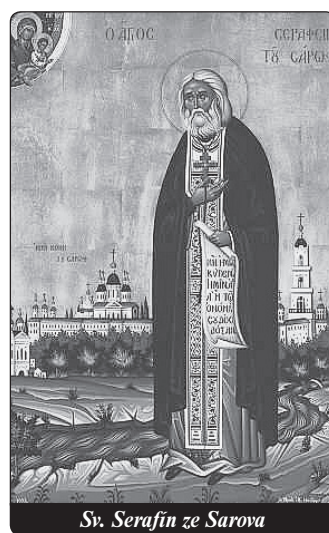
nosti ve své cele. Obraz Panny Marie, kterou nazývá „radost všech radostí“, je mlčenlivým svědkem jeho ustavičné modlitby. Uplynulo více než třicet let od jeho vstupu do kláštera. Dlouhá doba přípravy skončila, naplnila se metamorfóza, démoni jsou poraženi. Serafin se nyní účastní podmínek Zmrtychvstání. V roce 1813 zmírní přísnost své uzavřenosti a začne přijímat hosty a poutníky, kterým dává své rady jako *starec*, který nyní dospěl k rozlišování a k vnitřnímu pokoji. Toto obnovené setkávání s bratry ve světle ukazuje, že neprchal před lidmi, nýbrž před světem, sestoupil s Kristem do pekel a s Kristem také vstal z mrtvých a nyní může s radostí a věrohodně hlásat definitivní vítězství Krista nad smrtí.

Toto planoucí světlo nemůže nyní zůstat skryté. V roce 1825 z vnuknutí Matky Boží, celé svatě, vychází Serafin ze své cely. Začíná poslední etapa jeho života, jeho epifanie, Serafin zmrtychvstalý, pozdvižený, povznesený Boží mocí, která ho povolala k zbožštění, setkává se s vesničany, chudáky, s posledními a je jim otcem a pastýřem. Těší, povzbuzuje, léčí, ukazuje obraz Panny Marie, „radost všech radostí“, a s očima plnými Boha zdraví každého, koho potká a poznává v něm tvář Milovaného: „Radost moja, Christos voskresje!“

Ve své službě duchovního otce provádí Serafin rozlišování duchů pro ty, kteří ho žádají o slovo útěchy nebo osvícení, ošetřuje nemocné, naslouchá dlouhým zpodobám mužů i žen zahanbených svými hříchy, dává jim pochopit jejich bloudění s něžností matky a zapaluje všechny onou nekonečnou láskou, schopnou milovat všechny tvory živé i neživé, vědomé i nevědomé, inteligentní

i tupé, dobré i zlé. „Bůh je oheň, který spaluje a zapaluje srdce a nitro,“ napsal ve svých *Naučeniích*. Zástupy poutníků přicházejí za ním, „ubohý Serafin“ zůstává přesto pokorný a radostný, utíká se často do lesa, aby zachoval pokoj a prožíval ve svaté *mlčenlivosti* vnitřní klid člověka, který umí rozmlouvat s Bohem i s bratry.

Nemohlo tomu být jinak: kdo se stal stavroforem (nosi-tem kříže) s Kristem, toho Bůh učiní i pneumatoforem (nositelem Ducha)! „Již je zde, je tu,“ naléhá Serafin, „je třeba prožívat radost Království, společenství s Pánem, je třeba nabýt daru Ducha Svatého, Utěšitele, který z každého činí Boží příbytek.“ Serafin se naučil být poslušným k Duchu Svatému, který v něm bez překážek promlouval: „První myšlenku, která mě v mysli napadne, pokládám za dar od Boha, a tak mluvím, aniž bych věděl, co se děje v duši mého společníka, ale s jistotou, že to je Boží vůle k jeho prospěchu. Ale někdy se stane, že odpovím na jeho otázku, aniž bych ji svěřil Boží vůli, a důvěřuji jen ve svůj rozum a myslím si, že ji mohu vyřešit, aniž bych se obrátil na Boha. V takovém případě

Sv. Serafin ze Sarova

se vždy zmýlím.“ Tak světec rozmlouvá upřímně o svém rozlišování. On nešel od člověka k Bohu, ale od Boha k člověku.

O této jeho učenlivosti vůči Duchu Svatému nám zanechaly dojemné svědectví sestry „Společenství z Mulina“ z Divejeva, což byl ženský řád, který Serafin provázel od založení a kterému určil jako představenou Helenu Manturovou, mladou mnišku z Divejeva, kterou sám připravoval od mládí na tento úkol. Chtěl zajistit všechno pro úplnou duchovní a lidskou přípravu této mladé ženy při hledání autentického mnišského života. Jeho moudré a láskyplné otcovské vedení dokázalo dát křehkému společenství sester ony duchovní nástroje, které dovolovaly pokračovat ve věrnosti k přijatému povolání i přes těžkosti a rozdělení, zkoušky a utrpení, především po revoluci 1917.

Dnes je klášter v Divejevu rekonstruován, je sídlem věřících, místem modliteb a vzývání Božího milosrdenství za Rusko i svět. Když v roce 1991 byly nalezeny ostatky svatého Serafina, uložené v Muzeu ateismu (dnes opět katedrála Matky Boží Kazaňské a Svatopetrohradské), neuvěřitelně velký zástup se účastnil jejich přenesení do Divejeva. Duch lásky a odpuštění, který uměl svatý Serafin rozlišovat a přijímat ve svém životě, se projevil ještě více než nenávisť a ničení, jaké jsou lidé schopni způsobit.

Při Proměnění Páně na hoře Tábora učenácký Petr, Jan a Jakub viděli Krista proměněného a pak byli sami proměněni do stejného světla. Tak se stalo i svatému Serafinovi a těm, kteří měli tu milost ho potkat. Proměnění není událost, která se týká jen toho, kdo se proměnil, ale i těch, kteří byli toho svědky, kteří zakusili privilegium *lásky* žít po jeho boku, jak žila Helena Vasilevna Manturová a její bratr Michal, ubozí sirotci z komunity v Mulinu, a mladý Nikolaj Motovilov, kterého Serafin uzdravil z těžké paralýzy. Tomuto poslednímu

se světec zjevil v božském světle, které mu proměnilo tvář. Zápisky Motovilovy se bohužel ztratily při rozptýlení archivu z Divejeva, ale v roce 1903, v roce Serafínovy kanonizace, známý publicista Sergej Nilus zveřejnil jejich část pod titulem *Dialog starce Serafina s A. N. Motovilovem o konci křesťanského života*. Díky této publikaci, záhy přeložené do všech jazyků, mělo poselství svatého Serafina velký vliv také na Západě. Konec křesťanského života, jak zjevuje Serafín svému příteli, je získání Ducha Svatého, onoho Ducha lásky, kterým Kristus žil extrémním způsobem.

2. ledna 1833, na kolenou před obrazem Matky Boží, „radosti všech radostí“, setkal se Serafín s Tím, kterého tolik hledal, s Kristem pokorným a milosrdným. Duch Svatý, kterého získal svým mnišským životem, ho vedl a vléval mu vždy do jeho lampy olej radostné lásky, plod Ducha. Svatý Serafín se nikdy nezabýval rigorismem pozorování, nikdy nepohrdal stolem hříšníků, byl vždy mateřským otcem, snil a zpíval o zmrtyvýchvstání, nikdy neviděl bratra v pekle, nesnášel, když byl člověk ponořen ve smutku.

Vypráví se v aktech o poustních otcích, že opat Josef z Panefisy přijal mnicha Lota, který řekl: „Otče, já slavím, jak mohu, svou liturgii, postím se, kážu, rozjímám, žiji v usebranosti, snažím se být čistý ve svých myšlenkách. Co mám ještě dělat?“ Stařec se zvedl, vztáhl ruce k nebi a jeho prsty se staly jakoby plameny. „Jestli chceš,“ řekl mu, „staň se celý ohněm.“

Serafín je mnich, který se stal celý ohněm, ohněm pohostinným, univerzálním, kosmickým. Nyní ve společenství svatých v nebi urychluje společenství svatých na zemi, těch, kteří se dívají na něho jako na svědka univerzální lásky, vykladatele Ducha Svatého.

30giorni 2/2009
Překlad -lš-

Obama - aktivista pro homosexuály

Prezident Obama prohlásil slavnostním způsobem měsíc červen v USA za měsíc „lesbiček, gayů, bisexuálů a transsexuálů“ (LGBT). V tomto prohlášení chválil „LGBT-Američany“ za jejich vynikající zásluhy o Ameriku zvláště v boji proti epidemii HIV/AIDS. Řekl, že je hrdý na to, že je prvním prezidentem, který během prvních 100 dnů svého úřadu povolal kandidáty z LGBT na vysoké pozice ve státě. Slíbil LGBT-mládeži, že je bude chránit před těžkostmi, a LGBT-rodinám, že budou moci vést život v důstojnosti. Řekl, že bude dále prosazovat homosexuální manželství včetně práva na adopci dětí, kriminalizaci „nenávisťných řečí“ a začlenění homosexuálů do armády a bezpečnostních sborů. Vyzval Kongres a americké občany, aby prosazovali stejná práva pro všechny. To podle Obamy nemá sloužit jen LGBT-Američanům, nýbrž celému národu.

Obama vložil do tohoto aktu váhu celého svého úřadu a dal mu historický ráz: „Já Barak Obama, prezident Spojených států amerických, prohlašuji mocí své autority, kterou mi uděluje ústava a zákony Spojených států, měsíc červen 2009 za měsíc lesbiček, gayů, bisexuálů a transsexuálů. Vyzývám národ a Spojené státy, aby se postavily všude proti diskriminaci a předsudkům, kde existují... Abych to potvrdil, připojuji v tento první den měsíce června léta Páně 2009 ve 233. roku nezávislosti USA svůj podpis.“

Tím se Obama stal před celým světem homo-aktivistou číslo 1. To, co zde slibuje, že celosvětově prosadí, jsou „Jakarta - Principy“, které vedoucí homosexuální lobbisté a aktivisté formulovali v indonéském městě Jakartě. Radikálnější postoj již není možno zaujmout. Stejně radikální je Obamův boj za po-

traty, zvláště za tzv. pozdní potrat (partial birth abortion). Jak je známo, chce Obama zakázat lékařům a lékařskému personálu odmítnout účast na takových zákrocích. Jinak obzvláště demokratický Obama tu vystupuje v otázkách homo-agendy a gender-mainstreamingu zcela totalitárně.

Podívejme se na tuto ideologii podrobněji. Byl provolan „měsíc pýchy“. Pýchy na co? Na „velká trvalá díla LGBT-Američanů, která posílí vazby v americké společnosti“. Jaká to budou díla občanů, kteří se identifikují jako nikoliv heterosexuální? Je zde jmenována jediná oblast: mobilizace národa proti HIV/AIDS epidemii. Uvědomme si, že index onemocnění touto chorobou ve velkých městech stále stoupá a dvě třetiny nových případů jsou z řad „mužů, kteří mají sexuální styky s muži“ (Institut Roberta Kocha). Podle této skutečnosti by dílo LGBT společenství mělo být označeno spíše jako zvláštní přínos k šíření AIDS. Bude tím soudržnost americké společnosti opravdu posílena? Zatímco rodina spočívající na jednotě muže a ženy posiluje soudržnost generací, praktikovaná homosexualita rozděluje pohlaví a generace, rodiny a církve, věřící i ateisty...

Aby se mohla „LGBT-mládež učit bez skandalizování“, bude se bojovat o to, aby se dětem a mládeži naočkovalo rovnocenné hodnocení homosexuality a heterosexuality. Tak byla ve Vídni odstartována kampaň proti „homofobii“, při které bylo ve školách a na ulicích a nádražích vyvěšeno 3000 plakátů, na kterých se líbají páry lesbiček a dvojice gayů. Že vyhlídka dožití je u homosexuálů o 20 let nižší než u heterosexuálů, to nikomu nevádí. Prezident slibuje, že se zasadí za adopce dětí do homosexuálních svazků. Je zcela nesporné, že děti potřebují jak

otce, tak matku, ale blaho a prospěch dětí také nikoho nezajímá. Obama hovoří o „LGBT-rodinách“. Může nám vysvětlit, jak budou vypadat rodiny homosexuálů a jak se v takových rodinách bude dařit dětem?

Obama se bude celosvětově zasazovat za dekriminální homosexualitu a kriminalizaci odpůrců takového vývoje. To prohlašuje a „slavnostně léta Páně 2009 stvrzuje podpisem“. Pro křesťany to znamená, že hodnotový základ a sociální struktury, jaké vyžaduje křesťanská víra, budou zničeny. Křesťané věří a vědí, že existuje řád stvoření. Jeho uznání a zachování daruje člověku svobodu a štěstí. Sexualita je pro křesťany cestou láskyplného vzájemného darování mezi mužem a ženou, kteří jsou otevřeni pro nový život. Svazek mezi mužem a ženou je obrazem smlouvy, kterou Bůh uzavřel s člověkem. Kdo vypoví spojení s Bohem, ztrácí schopnost k lidskému manželskému svazku.

Jak se má uskutečnit předání víry dalším generacím, když se bude dětem prezentovat homosexuální jednání jako svoboda a spravedlnost? Homosexuální normy nejsou nějaká vedlejší záležitost, nýbrž je to existenční otázka. Zde se bude odehrávat v naší době bitva o člověka. LGBT-agenda je vyhlášení boje autonomního člověka proti Bohu.

Je zvláštní, že právě v otázkách potratů a demoralizace se Obama projevuje jako extremist. Ve všech ostatních otázkách vystupuje jako velký smířovatel. Svět oslavuje Obamu jako muže, který překonal protiklady mezi černými a bílými, mezi křesťany a muslimy, mezi bohatými a chudými. Jakým zájmem je tak zavázán, že dává všanc takové hodnoty v těchto otázkách?

Die Tagespost 16. června 2009
Překlad -lš-

Pán Ježíš o svých kněžích

PLODNÁ BOLEST KNĚZE

Také Moje bolesti a v důsledku toho bolesti duší, které se spojují s Mými bolestmi, stávají se spasitelné skrze plodnost Otce. Otec nesporně netrpěl Mými bolestmi a ani Slovo netrpělo ve svém Božství, které je jedno s Otcem, protože v Bohu není bolesti. Ale kdybych trpěl jen jako člověk, Moje bolesti by neměly hodnotu nekonečných zásluh a nemohly by proto smazat hříchy ani otevřít nebe.

A proč? Protože Moje bolesti potřebovaly božskou plodnost Otce: ona jediná mohla přispět k jejich hodnotě v řádu milosti, života a plodnosti, aby vytvořily hodnotu před tváří nebeského a milujícího Otce. Tento přínos byl podstatným aktem plodné Otcovy lásky: že totiž dal božskou hodnotu tomu, co bylo lidského dokonce i ve Mně, v Synu, ve kterém má zalíbení. A Moje utrpení, Moje bolesti, všechna Má muka byla láska Otce, který na ně vyléval nekonečnou lásku, pocházející z jeho věčné plodnosti.

A to je důvod, proč je bolest milost, vyvolení, je to plodnost, která znamená vykoupení, smír a spásu.

Ale bylo nutné, aby došlo k bolesti Člověka-Boha, a proto se Slovo stalo tělem, aby zbožštilo to, co je lidské, aby povzneslo bolest, dalo jí zásluhu a plodnost Otce v Synu a plodnost Syna v lidstvu.

Když se Slovo vtělilo v Marii nejmocnějším lůně, ono Tělo, ona Krev ve styku s božským Slovem se zbožštila, aniž by opustila svou lidskou přirozenost. Proto Já Ježíš jsem božský a ne pouze zbožštěný, protože Božství tím, že se snížilo až k této nepochopitelné krajnosti, skrze svou nekonečnou moc prostoupilo Moje nejsvětější Lidství Božstvím Slova.

Nicméně Člověk neprestal být člověkem, i když byl Bůh-Člověk, se všemi lidskými schopnostmi a se svou citlivostí až k schopnosti trpět jako člověk. Kromě toho bolesti Mého Srdce a Mého Těla byly zostřeny citovostí Mého lidství stvořeného právě k tomu, aby Mi dovolilo trpět, abych se stal „Mužem bolesti“, Spasitelem člověka, Beránkem, který snímá hříchy světa.

Ale opakují: odkud získala hodnotu a zásluhu utrpení Boha-Člověka? Z božské plodnosti, která ve prospěch člověka vynakládá až do nekonečna lásku, milost, charismata ve prospěch člověka. Ale tato plodnost bolesti více než u kteréhokoliv jiného člověka se projevuje v těch, které Bůh nejvíce miluje, v Mých kněžích, vyvolených duších, duších, v nichž mám zalíbení, v duších, jimž jsem dal to, co mám nejmocnějšího: vykupitelské a přetvářející bolesti Mého Srdce, které je sama láska.

Protože jakkoliv všechny bolesti Mého Těla mají své zásluhy, ty nejmocnější a nejkrotější vyzývají Mého Otce s největší účinností o odpuštění a milosrdenství pro nevděčné kněze, kteří jsou jejich příčinou.

A jestliže Mé fyzické bolesti, protože jsou božské, mají zásluhu danou plodností milosti, nejmocnější bolesti zvětšují tuto milost a tyto zásluhy, protože bezprostředněji, intimněji a specifickyji přijímají božskou plodnost a vytvářejí ještě větší zásluhy ve prospěch těch, pro které jsou uplatněny.

Jak nedostatečně je chápána svatá plodnost Otce v těchto věcech, ale především v řádu milosti, milosti mezi milostmi, bolesti, která vykupuje a zachraňuje!

Otec skrze Ducha Svatého učinil Marii plodnou a v ní

se Bůh stal člověkem, Slovo se vtělilo, aby zemřelo. To byl Můj život: ustavičná oběť, kterou jsem oslavoval Otce a klaněl se jeho bolestné plodnosti ve Mně ve prospěch světa. Bolest posvěcuje, přináší spásu jen v síle božské plodnosti, která je ve Mně, ve vtěleném Bohu, a kterou jsem přijal od svého milovaného Otce.

Ale jelikož od Otce může vycházet jen láska, jeho plodnost je láska, tak tedy bolest je láska a záslužnost utrpení vychází z lásky.

To, co dělá duše na zemi neplodnějšími, je bolest získaná z nekonečné lásky, která jí dává hodnotu pro nebe.

Ve světě duší je láska bolesti a bolest je láskou. Láska má své kořeny v bolesti, nikoliv proto, že by byla bolest v Otcovi, počátku všech věcí. Láska má kořen v bolesti, protože bolest, způsobená hříchem, byla smazána a vykoupena plodnou láskou Otce, která ničí všechnu škvaru, činí vznešeným vše, čeho se dotkne, a přetváří v lásku a v zásluhu dokonce i bolest. Láska má kořeny v lásce, protože Kříž je oltář bolesti, která vykupuje, oltář plodné lásky, která dává spásu.

Jestliže kněžství je láska jakožto ovoce velkého zalíbení, je stejně tak bolestí, a to mnoha typů, které s sebou přináší nejsvětější plodnost Otce, a kněží ji mají využívat ve prospěch duší.

Co jiného jsem dělal na zemi? Nuže, jestliže kněží jsou Mnou, jestliže se přetvářejí ve Mne, musí také spolupracovat na této plodnosti bolesti pro dobro duší, musí milovat bolest a obětovat se všemožně, vždy pro slávu Otce v duších.

Kolik druhů odříkání musí podstoupit kněz, aby dostal svým povinností v sebeposvěcení a v posvěcování!

Ale jestliže si jsou vědomi, že v nich bolest přitahuje plodnost Otce, s jak horoucí touhou budou objímat Kříž a přetvářet se ve Mne - trpícího, jakékoliv mučednictví je učiní šťastnými.

Jen Otec chápe hodnotu plodnosti bolesti a chtěl ji zbožštit a učinit nekonečně záslužnou. Jak? Právě svou plodností přítomnou v božské Osobě, která přišla na svět, aby si osvojila bolest a vlila jí milost. Neboť jelikož jeho láska nemohla snést, aby člověk byl zatracen, poslal svého vlastního Syna, aby ho spasil.

A chtěl dát Mně, učiněnému Člověkem, důkaz své největší lásky tím, že Mi určil smrt na kříži, abych měl v síle stejné plodnosti Jméno, které je nade všechna jména, slávu v Mé Církvi a korunu ze svatých kněží jako zvláštní trůn v nebi.

A chtěl také, abych za sebou táhl duše a zmrtevýchvstáním si zasloužil nejen jejich spásu, ale také vzkříšení těla, triumf při posledním soudu, protože bez Mého ukřížování by nic z toho všeho nebylo.

V Bohu vždy září a triumfuje láska, jeho nekonečná láska, jeho rozlévající se božská plodnost.

Jak velká je bolest přijatá na zemi s láskou! Křesťanské utrpení spojené s utrpením Kristovým, to znamená prožívané v jednotě se Mnou, činí plodným toho, kdo trpí: utrpení ho očišťuje a posvěcuje ho a jeho vyzarování zasahuje nespočetné množství duší a vzdává slávu Bohu.

Ale ne všechno, co je bolest, je svaté a posvěcuje. Je třeba, aby se duše očistila, aby se spojila s Mými zásluhami, aby směřovala k nebi. Tím chci říct, že nestačí utrpení pro utrpení; k získání milosti je nutné, aby byla bolest přijímána nadpřirozeným způsobem (CC 55,168-178).

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:

Sacerdoti di Cristo.

Città Nuova, Řím 2008,

str. 229-232

Přeložil -lš-

Hlásání pravdy a Kristovy lásky ve společnosti

Poselství sociální encykliky Benedikta XVI. v horizontu evangelia a přirozeného práva

1. Láska v pravdě

Svou encykliku ze 7. července 2009 začíná Benedikt XVI. již v jejím titulu úderem na tympán, který není možno přeslechnout: *Caritas in veritate*. Člověk může najít „svě štěstí“ jen tak, že se podrobí plánu, který s ním Bůh má, a plně ho uskuteční. V tomto plánu najde totiž pravdu a tím, že s touto pravdou souhlasí, stává se svobodným (srov. Jan 8,22). Láska a pravda „jsou volání, která Bůh vložil do srdce a do duše každého člověka“. Protože Bůh takto chtěl a stvořil každého člověka, neobrací se encyklika jen k věřícím, ale „ke všem lidem dobré vůle“. Ježíš Kristus však očisťuje a osvobozuje hledání lásky a pravdy. Ze stvoření a vykoupení vytékají tedy oba prameny sociální nauky Církve a slévají se do jednoho toku. Z Boží lásky všechno vychází, z ní nabývá vše svou podobu a k ní všechno směřuje. To platí nejen pro mikrovztahy, jako jsou přátelství, rodina a malé skupiny, nýbrž také pro makrovztahy ve společenských, hospodářských a politických souvislostech. S tímto na Bohu postaveném základu kultury staví se encyklika vědomě do protikladu k novodobé osvícenské autonomní teorii pokroku. Tato teorie vznikla přenesením přírodovědného pokrokového myšlení do oblasti sociálních věd se základní tezí: Pokud člověk využívá správně svůj rozum, spadne mu konstrukce úspěšné společnosti do klína jako podle přírodních zákonů. Je jí tedy možno sociotechnicky konstruovat, aniž by k tomu bylo zapotřebí osobních, mravních, nebo dokonce náboženských rozhodnutí. Zkušenost z pokroku v oblasti techniky se tedy přenáší do oblasti ekonomie a politiky a stává se dějinně filozofickou ideou pokroku. Pro hospodář-

ství to znamená: Zachovávej „přirodní zákon“ absolutní svobody všech trhů a dosáhneš optimálního rozložení všech zdrojů a hospodářské společnosti, ve které zabudovaná „lest rozumu“ jako kouzlem přivádí souhrn všech egoismů k společnému blahu.

Tato cesta však nevedla k „blahobytu národů“, jak to očekával Adam Smith, nýbrž k třídní společnosti 19. století a ke vzniku „sociální otázky“. To přimělo papeže Lva XIII. v roce 1891 k napsání první sociální encykliky *Rerum novarum*. Na rozdíl od starého liberalismu poznali duchovní otcové „sociálního tržního hospodářství“ již mezi oběma válkami, že bez osobní morálky a bez osobní odpovědnosti před Bohem není žádného účinného hospodářství. Jeden z nich, Wilhelm Röpke, to shrnul do věty: „Mírou hospodářství je člověk a mírou člověka je Bůh.“ Mezitím však na tento náhled mnozí zapomněli. Pod tlakem nejnovější finanční a hospodářské krize začíná se opět přemýšlet o tom, jaký obraz člověka a jaká morálka musí stát za hospodářstvím, jestliže má skutečně sloužit člověku. „Süddeutsche Zeitung“ ve svém zabedněném komentáři pod titulem „Papež odcizený světu“ to nedobrovolně přiznává. Kritizuje,

že *Láska v pravdě* (LVP) „je nejdříve kulturní encyklikou a pak teprve sociální encyklikou, protože zájmy autora encykliky jsou v linii kulturní a teprve v druhé linii sociální“. Kdo takto argumentuje, nepochopil ani dnešní svět, ani příčiny hospodářské krize. Bez kulturně etického základu není možno říct o hospodářství sloužícím člověku vůbec nic.

To, co se novinám jeví jako „světu odcizené“, ukazuje vlastně jedinou cestu, jak uzdravit krizemi otrávanou společnost z její mizérie, pokud je to v tomto hříšném, provozně zaslepeném světě vůbec možné. Na to nepomohou žádné sociotechnické recepty, nýbrž jen obnovené kulturně antropologické uvědomění: Kultura vzniká a může trvat jen tehdy, když lidé, kteří v ní žijí, jsou zajedno v základních hodnotách svého soužití, přijímají sociální struktury nutné pro její uskutečnění a žijí podle etosu ctností, které chrání hodnoty a k tomu nutné struktury. To je tedy především, formálně řečeno, ona „pravda, ve které se podle encykliky projevuje požadovaná láska“. Žádný z problémů globalizace, které encyklika obsahuje, není možno řešit ryze sociotechnicky. Bez hodnot, bez sociálních struktur, které jim slouží, a bez potřebných ctností

visí celý sociotechnický aparát ve vzduchu a je ohrožován „relativismem hodnot“, o kterém mluvil Benedikt XVI. již ve svém kázání v konkláve a který znovu kritizuje ve své encyklice (srov. LVP 4).

2. Nově akcentovaná definice sociální nauky Církve

Profesorka teologie Ursula Nothelle-Wildfeuerová hovoří ve svém komentáři, že Benedikt XVI. „nově akcentoval sociální nauku Církve“. V čem spočívá tento nový akcent? Můžeme odpovédět: V duchaplném spojení teologické antropologie a přírodní filozofie. „Láska,“ říká papež, „je hlavní cestou sociální nauky Církve... Z Boží lásky všechno vychází“ (LVP 2). Ona je „stvořitelkou láskou, ze které máme své bytí; ona je vykupitelskou láskou, skrze kterou jsme znovuzrozeni. Ona je Kristem zjevenou a uskutečněnou láskou (srov. Jan 13,1), vlitou do našeho srdce skrze Ducha Svatého (Řím 5,5).“ Nově akcentovaná definice papeže Benedikta vychází z takto trinitárně chápaného humanismu: „Sociální nauka Církve staví na dynamice přijímané a darované lásky. Ona je *caritas in veritate* in re sociali: hlásání pravdy a lásky Krista ve společnosti“ (LVP 5).

Sociální etik Hengsbach napsal, že encyklika je srozumitelná jen pro ty, kteří stojí na půdě křesťanství. Ale to je zřejmě nedorozumění. Na čem jiném by měla stavět sociální nauka Církve, ne-li na teologické antropologii? Pavel VI. v encyklice *Populorum progressio* (1967), kterou Benedikt XVI. obzvláště vyzvedává, říká jednoznačně: „Opravdivý vývoj žádá od člověka uznání posledních hodnot a uznání Boha, který je jejich pramen i jejich cíl“ (LVP 21). Ve své poslední sociální encyklice *Centesimus annus* (1991) prohlašuje Jan Pa-

PŘESTAŇME SE DOTÝKAT TĚLA NAŠEHO PÁNA ŠPINAVÝMA RUKAMA

Významná osobnost mezi kardinály, arcibiskup v Limě Luis Cipriani, vyzval ve svém kázání kněze a věřící, aby se vrátili k uctivému přijímání Těla Páně vkleče a do úst. Vyzval rovněž k dodržování předpisu o používání patény: „Ani maličký úlomek by neměl spadnout na zem. Je zde nezbytná výchova od dětí až po dospělé. Svatou Eucharistií přijímáme do úst. Tím zabraňujeme, aby svaté Tělo nepřicházelo do styku se špinavými rukama. Vyzývám kněze a věřící, aby projevovali zřejmou a viditelnou úctu ke Kristovu tělu a nerozdávali je jako nějaké papírky. Viditelným znamením úcty je také přijímání na kolenu.“

Kath-net

vel II.: „Jenom víra odhaluje člověku jeho pravou identitu. Z této identity vychází sociální nauka Církve“ (CA 54). To ale vůbec neznamená, jak si myslí Hengsbach, že takto chápaná „sociální nauka“ je přístupná jen katolíkům. Vždyť „pravda“, na kterou se vztahuje „služba lásky“, je „současně pravdou víry i pravdou rozumu, v rozlišení stejně jako společném působení obou oblastí poznání“ (LVP 5).

3. Všeobecný mravní zákon s teologickým předznamenáním

Zde používá Benedikt XVI. formuli o „duplex ordo cognitio-nis“ (dvojitý řád poznání) Pia XII.: „Základy přirozeného práva a zjevené pravdy nemají protikladné, ale shodně tekoucí řečiště a oba mají společný pramen v Bohu“ (Velikonoční poselství 1941). Benedikt XVI. ve své „první“ definici katolické sociální nauky v encyklice *Deus caritas est* konstatuje: „Sociální nauka Církve předkládá argumenty na základě rozumu a přirozeného zákona, vychází tedy z toho, co je v souladu s přirozeností každé lidské bytosti“ (DCE 28). LVP dále vysvětluje: „Ve všech kulturách je zvláštní a mnohoznačná etická shoda, která je výrazem stejné, Stvořitelem chtěné lidské přirozenosti a kterou etická moudrost člověka pojmenovala přirozené právo. Takový všeobecný mravní zákon je pevným základem každého kulturního, náboženského a politického dialogu a nedovoluje mnohoznačnému pluralismu rozličných kultur zřít se společného hledání pravdy, dobra a Boha. Souhlas s tímto do srdce vepsaným zákonem je proto předpokladem pro veškerou konstruktivní sociální spolupráci“ (LVP 59). Že je to podstata člověka a že člověk může chápat sám sebe jako mravně odpovědnou bytost, spo-

čívá nakonec na přesvědčení víry, že Bůh stvořil člověka jako svůj obraz a Kristus nás uvedl do plné pravdy o člověku (srov. GS 22). V tom smyslu stojí křesťanské myšlení o přirozeném právu vždy pod teologickým předznamenáním. „Lidský rozum,“ říká Benedikt XVI. v *Deus caritas est* (DCE 28), „se musí očisťovat od zaslepenosti, která vyplývá z upřednostňování vlastních zájmů a moci, což představuje nebezpečí, které nikdy není bez zbytku odstraněno.“ Církvi přísluší hlásáním teologické antropologie plnit úkol očisťování rozumu a probouzení mravních sil, bez nichž spravedlivé struktury není možno budovat a bez nichž tyto struktury nemohou dlouhodobě působit (DCE 29).

Když nová encyklika hovoří o „lásce v pravdě“, pak tím rozumí jak přirozený mravní zákon, tak také biblicky zjevenou základní pravdu. Bez rozlišování a „součinnosti obou oblastí poznání...“, bez pravdy, bez důvěry a lásky k pravdě neexistuje svědomí ani sociální odpovědnost: sociální jednání se stane hrou soukromých zájmů a logiky moci a to má rozkladný vliv na společnost, a tím více na společnost, která je na cestě ke globalizaci v obtížné situaci, jakou je právě ta nynější“ (LVP 5).

Není v tom tedy protiklad, když sociální nauka Církve staví na víře a argumentuje rozumem. Obrací se ke všem lidem dobré vůle, protože její základy jsou pro všechny přijatelné (Jan XXIII., *Mater et Magistra* 220). Teologickému zdůvodnění, proč tomu tak je, mohou pochopitelně plně porozumět jen ti, kteří věří v darovanou lásku trojjediného Boha (LVP 5), jak se zjevuje v přirozeném právu i ve zjevení (Pius XII.).

*Z Der Fels 8-9/2009
přeložil -ls-*

Úvahy nad encyklikou *Caritas in veritate* olomouckého biskupa Mons. Josefa Hrdličky si můžete přečíst na internetové adrese www.maticecm.cz/texty/laskakpravde.htm, případně stačí na stránkách Matice cyrilometodějské kliknout na odkaz *Láska k pravdě - Mons. Josef Hrdlička* (vpravo dole).

Pius VII. a Pomocnice křesťanů

V minulém čísle jsme sledovali strádání, jaká císař Napoleon Bonaparte připravil papeži Piu VII. Nazval ho zběsilým bláznem, kterého je třeba zavřít. A tuto svou hrozbu opravdu uskutečnil. Po tři léta držel papeže „v domácím vězení“ v Savoně, kde byl tak strážěn, že prakticky nemohl

Matka Milosrdenství ze Savony

vykonávat své poslání. Bonaparte mezitím vedl své války a zanechával za sebou tisíce mrtvých, Francii i Církve přivedl do žalostného stavu a katolické obyvatelstvo pod jeho područím bylo vystaveno výsměchu a ústrkům.

Pius VII. ve své izolaci trávil mnoho hodin v modlitbě před Nejsvětější svátostí. Jeden z piemontských vojáků, bezvěrec, který byl členem jeho stráže, byl nakonec pohledem na zbožného papeže tak dojat, že se obrátil a přijal křest. Nedávno se našel jeden jeho dopis, ve kterém vyznává: „Já, který jsem byl nepřítelem kněží, musím nyní vyznat pravdu. V době, kdy papež byl vězněm v tomto biskupském paláci a byl strážěn nejen námi, ale celým domem, mohu říct, že tento svatý člověk je vzorem pokory a mírnosti a všech sociálních ctností, okouzluje všechny, podmaňuje si sladkostí i nejsilnější

duše a proměňuje na své přátele i nejzavilejší nepřátele.“

Odkud bral Pius VII. takovou důvěru? Ze své mariánské úcty. Když přijel do Savony, žádal, aby se mohl odebrat do chrámu Panny Marie Milosrdné uctít svatou Pannu, a slíbil: „Až budu propuštěn, korunuji tuto sochu.“ A také když stráž, které byl podroben, byla stále více strohá, neustávala jeho důvěra v Matku Boží. Denně se věrně modlil růženec ve společnosti několika oddaných přátel a svých sloužících. Mezitím Napoleon hledal všemožné způsoby, jak si podrobit jeho vůli, jak ho připravit o účinnou autoritu ve správě církve, a vyhrožoval mu dokonce schizmatem. Byla to také jeho otázka osobní: Napoleon se rozhodl, že se rozejde s císařovnou Josefínou, aby se mohl oženit s Marií Luisou Rakouskou. Protože tehdy neexistoval civilní rozvod, mohl by jen církevní soud prohlásit manželství za neplatné. Papež, který se neohlížel na postavení mocných, odmítl souhlas. V roce 1812, aby zlomil jeho neoblomný odpor, ho dal Napoleon přemístit do Fontainebleau blízko Paříže. Panna Maria si vzpomněla na slib tohoto papeže a zasáhla. Ve světě v krátké době pohasla Napoleonova hvězda, jeho oddíly, dosud neporazitelné, utrpěly vojenskou porážku. 24. května 1814 se papež vrátil triumfálně do Říma nadšen vítán lidem. Ani „sto dní“, které předcházely Waterloo, nepostačily k tomu, aby Napoleon opět získal svou moc. Byl poslán na ostrov Svaté Heleny a z jeho císařství zůstaly jen vzpomínky na ničení a násilí. Věren svému slibu se papež 10. května 1815 vrátil do Savony a v přítomnosti Karla Emanuela I., mnoha biskupů a především četných věřících korunoval slavnostně sochu Matky Boží. Krátce předtím vykonal čin dojemně dobrotivosti. Zatímco vládci

v Evropě odmítali přijmout Bonapartovu rodinu do svých států, nabídl ji Pius VII. ubytování, ochranu a útěchu. Napoleonova matka děkovala Piu VII. v dopise odeslaném kardinálu Consalvimu: „Nenašli jsme příbytek a azyl nikde jinde, jen u papežské vlády, naše vděčnost je velká jako do rodin, které přijímáme. Prosim Vaši Eminenci, aby složila hold u nohou papeže Pia VII. Mluvím jménem celé mé rodiny a především toho, který pomalu umírá na opuštěné výspě. Vaše Svatost a Vaše Eminence jsou v Evropě

jediní, kteří se snaží osladit jeho hořkost a chtěli by zkrátit její trvání. Děkuji Vám oběma z celého mateřského srdce.“ Napoleon zemřel smířen s Církví za asistence kněze, kterého vyslal osobně papež.

Intuice Dona Boska

Poutník k bazilice Panny Marie Pomocnice v Turíně si může všimnout, že mezi bočními sloupy fasády jsou velké reliéfy, a ten na pravé straně představuje Pia VII. při korunovaci Panny Marie v Savoně. Proč se tato udá-

lost připomíná v bazilice Dona Boska? Protože papež Pius VII. vědom si, že to byl zásah Panny Marie, aby osvobodila Církev a papežství z bolestné situace, která je sužovala, rozhodl se ustanovit svátek ke cti Panny Marie Pomocnice křesťanů, určený na den 24. května, den, kdy se vrátil do Říma po dlouhém vězňení. Mezi freskami, které zdobí velkou kopuli baziliky, poslední skupina, kterou uzavírá prstenec, představuje Pia VII. s bulou o ustanovení svátku Panny Marie Pomocnice křesťanů. Další papež se odebral do Savo-

ny 18. května 2008: byl to papež Benedikt XVI., který takto shrnul ony události zobrazené v bazilice Panny Marie Pomocnice: „Příklad klidné pevnosti, který podal papež Pius VII., nás zve, abychom si zachovali nezlomnou důvěru v Boha s vědomím, že on připouští pro Církev obtížné okamžiky, ale nikdy ji neopouští. Příběh, který prožil velký papež Pius VII., nás vyzývá, abychom důvěřovali v mateřskou přímluvu nejsvětější Panny Marie.“

*Z Maria Ausiliatrice 5/2009
přeložil -lš- (kráceno)*

SVATÝ OPAT ODON – pokračování ze str. 2

Nejlepší stránka Marie z Magdalý

V jednom úryvku z kázání ke cti Marie Magdalény nám clunýjský opat odhaluje, jak pojímá mnišský život: „Maria, která seděla u Pánových nohou a s pozorným duchem naslouchala jeho slovu, je symbolem sladkosti kontemplativního života, jehož vůně, čím více ji zakoušíme, tím více vede ducha, aby se odpoutal od viditelných věcí a od neklidu světských starostí“ (In ven. S. Mariae Magd., PL 133, 717). Je to pojetí, které Odon zdůrazňuje a rozvíjí i v jiných svých spisech, z nichž vyzařuje láska k niternosti, pohled na svět jako křehkou a ošidnou skutečnost, s níž je třeba se zcela rozejít, stálý sklon k odloučenosti od věcí chápaných jako zdroj neklidu, bystrá vnímavost pro přítomnost zla u mnoha typů lidí, vnitřní eschatologická tužba. Tato vize světa se může jevit od naší hodně vzdálená, ale takové je Odonovo pojetí, podle kterého hodnotí vratkost světa, oceňuje vnitřní život otevřený pro druhé, pro lásku k bližním, a právě tak přetváří život a otevírá svět Božímu světlu.

Proti zneuctívání Eucharistie

Zvláštní zmínku si zaslouží „úcta“ ke Kristovu Tělu a Krvi,

jejíž rozmáhající se zanedbávání živě oplakával a kterou s přesvědčením rozvíjel. Byl totiž živě přesvědčen o reálné přítomnosti Těla a Krve Páně pod eucharistickými způsoby v důsledku „přepodstatnění“ chleba a vína. Napsal: „Bůh, Stvořitel všeho, vzal chléb a řekl, že to je jeho Tělo, které obětuje za svět, a rozdělával víno, které nazval svou Krví“, a nyní jelikož „je pro přírodu zákonem, že podle příkazu Stvořitele nastane změna“, nuže z toho důvodu „příroda ihned mění své obvyklé podmínky: bez prodlení se z chleba stává Tělo a víno se stává Krví“, na Pánův příkaz „se změnil podstata“ (Odonis Abb. Cluniac. Occupatio, ed A. Swoboda, Lipsko 1900, str. 121). „Bohužel,“ poznamenává náš opat, „toto posvátné tajemství Těla našeho Pána, na němž závisí spása světa, je slaveno s nedbalostí“ (Collationes, XXVIII: PL 133, 572). „Kněží, kteří přistupují k oltáři nehodně, poskvřňují chléb, tj. Tělo Kristovo“ (tamt. PL 133, 572–573). Jen ten, kdo je duchovně spojen s Kristem, může mít důstojně podíl na jeho eucharistickém Těle: v opačném případě jíst jeho Tělo a pít jeho Krev by nebylo k prospěchu, ale k odsouzení (srov. tamt. XXX, PL 133, 575). To vše nás vyzývá, abychom s novou silou a hloubkou věřili v pravdu o Pánově pří-

tomnosti. Přítomnost Stvořitele mezi námi, který se svěruje do našich rukou a který nás přetváří, jako přetváří chléb a víno, přetváří tak svět.

Přísnost vedená dobrotivostí a milosrdenstvím

Svatý Odon se stal pravým duchovním vůdcem jak pro mnichy, tak pro věřící své doby. Na „velké množství neřestí“, rozšířených ve společnosti, předkládal s rozhodností jako lék onu radikální změnu života založenou na pokoře, přísnosti, odloučení od věcí pomíjejících a přilnutí k věcem věčným (srov. Collationes, XXX, PL 133, 613). I přes své diagnózy týkající se situace v jeho době Odon nestrpí pesimismus: „Neříkáme to – upřesňuje – abychom uvrhli do zoufalství ty, kteří se chtějí obrátit. Boží milosrdenství je vždy k dispozici; čeká jen na hodinu našeho obrácení“ (tamt. PL 133, 563). A volá: „Ó, nesmírné nitro Božího milosrdenství! Bůh stíhá vinu, a přece chrání hříšníky“ (tamt. PL 133, 592). S tímto přesvědčením miloval clunýjský opat setrávat v rozjímání o milosrdenství Krista Spasitele, kterého charakterizoval sugestivně jako milovníka lidí: „amator hominum Christus“ (tamt. LIII: PL 133, 637). Říká: „Ježíš aby spasil tvora, který je jeho dílem a kterého miluje, vzal na sebe rá-

ny, které měly postihnout nás“ (srov. tamt. PL 133, 638).

Projevuje se tu světcův rys na první pohled jakoby skrytý pod strohostí jeho reformátorské přísnosti: hluboká dobrota jeho duše. Byl přísný, ale především byl dobrý, člověk velké dobroty, dobroty, která pochází se styku s Boží dobrotou. Jak říkají jeho současníci, Odon rozléval kolem sebe radost, kterou byl přeplněn. Jeho životopisec dosvědčuje, že nikdy neslyšel z lidských úst vycházet „slova takové sladkosti“ (tamt. I, 17: PL 133, 31). Životopisec vzpomíná, že měl ve zvyku vyzývat ke zpěvu dětí, které potkával na cestě, aby jim pak mohl dát nějaký malý dárek, a dodává: „Jeho slova byla plná jásoty..., jeho veselost vlévala do našeho srdce vnitřní radost“ (tamt. PL 133, 63). Tím způsobem rázný a současně laskavý středověký opat, zapálený pro reformu, podněcujícím jednáním živil jak u mnichů, tak u věřících laiků své doby rozhodnutí postupovat vytrvalými kroky na cestě křesťanské dokonalosti.

Mějme naději, že jeho dobrota a radost, která pochází z víry, spojené s přísností a s odporem k neřestem světa, dotknou se i našeho srdce, abychom i my mohli najít pramen radosti, který tryská z Boží dobroty.

*Bollettino Vaticano 2. 9. 2009
Překlad -lš-*

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Koncilu k bludům vysvětlili tak, jako by už Církev a život společnosti žádné bludy neohrožovaly. Takový falešný optimismus není nic jiného než Satanovo alibi.

Papež, který vývoj tohoto myšlení sledoval z bezprostřední blízkosti, poznával také, jak nebezpečná je to úchylka a jak nás odvádí od cíle, k němuž máme směřovat. Ale když převzal kormidlo, poznal také, jak obtížné a náročné bude přesvědčit mnohé lodivody ve své flotile, že jejich kompas mají aberaci a že nastoupili špatný kurz. Přizpůsobovat se tomuto světu nebylo nikdy tak nebezpečné jako právě dnes, kdy kníže tohoto světa zcela zvrátil ty nejzákladnější mravní principy, takže jsou v diametrálním rozporu s evangeliem. Svět si přitom myslí, jak není vyspělý a co všechno si může dovolit, a nechce vidět, že zatímco roste jeho vědeckotechnický pokrok, na který opovázlivě spoléhá, přímo tragicky upadá něco daleko podstatnějšího: jeho lidské a morální vědomí.

Co může získat Boží království od přizpůsobení se světu, kde zavládlo sobectví, svévole, chamtivost, požitkářství a pýcha? Nebylo by nic obtížného doložit, jak tyto charakteristiky současného světa paralyzují už také vnitřní život Církve. A máme dostatek zkušeností, jakou reakci vyvolá každý takový poukaz právě u těch, kteří jsou tím nejvíce infikováni. Toho všeho si je současný papež velice dobře vědom a současně je si vědom své odpovědnosti za Boží Církev. Co si má v takové situaci počít?

Hned na začátku svého pontifikátu ve svém prohlášení upozornil na chybnou pokoncilní „exegezi“ a nezbytnost překonat ji a napravit. Obtížnost tohoto úkolu vyjádřil výmluvně, když naznačil, že takové úsilí ho také může stát život. Je generálem vojska, ve kterém se bohužel vůbec nemůže spolehnout na poslušnost a věrnost všech svých důstojníků.

Stačí docela málo, aby i ti, kteří by měli být jeho největší oporou, sáhli dokonce k revoltě.

Pán Ježíš nic nelámal přes koleno. S nekonečnou trpělivostí opakoval, vysvětloval, ukazoval svůj vlastní příklad a modlil se k Otci. Co si z toho apoštolové nedokázali vzít k srdci, začali vnímat až za otřesů pašijového týdne. Ani Benediktovi XVI. nic jiného nezbyvá, než obezřetná a vytrvalá trpělivost a modlitba. Jeho „podobenstvími“ jsou jeho návraty k apoštolům a církevním otcům a autorům. Jen si všimněte, co říká v úvodu k poslední katechezi: „Představuji vám velké spisovatele středověku, protože v jejich životě a jejich spisech vidíme jako v zrcadle, co to znamená být křesťany.“ (Co to znamená, nikoliv, co to kdysi znamenalo.)

Moudrému napověz, hloupého trkni. Kdo není slepý a hluchý, měl by pochopit, že pokud se Církev šířila, stalo se tak právě proto, že se nepřizpůsobovala světu. Nebylo její hlásání od samého začátku přímo provokací proti tehdy platné mentalitě? Celými (předkoncilními) dějinami jako by procházelo Ježíšovo nekompromisní: „Slyšeli jste, že bylo řečeno..., ale já vám pravím...“ Kdyby se Církev kdykoliv přizpůsobovala, co by v ní lidé měli hledat? Svatý František byl pobuřující provokací nejen pro svého otce a ostatní zbohatlíky v rodném městě, ale i pro mnohé církevní hodnostáře.

Ve zmíněné katechezi říká Svatý otec, že vize světa, jakou nacházíme u svatého Otona, „se může jevit od naší hodně vzdálená, ale právě ona přetváří život a otevírá svět Božímu světlu“. „Proti přemíře neřestí ve společnosti je lékem radikální změna života, založená na pokoře, přisrpnosti, odloučenosti od pozemských věcí a přilnutí k věcem nebeským.“ Tehdy, stejně jako dnes.

Někteří dnešní hlasatelé naopak vystupují s názory, jako by rozšíření neřestí ve světě zme-

nalo něco jako jejich ospravedlnění či uzákonění, jako bychom jim měli přiznat právo na existenci a uznat, že jsme se v minulosti proti nim stavěli vlastně neprávem, protože takový je život. Co máme říct ženě, která si přijde trpce postěžovat, že hledala ve zpovědi odpuštění svého hříchu proti šestému přikázání, a zpovědník ji odbyl, ať si už v dnešní době s něčím takovým neláme hlavu? Změnil se opravdu před čtyřiceti lety Boží zákon? Tento zpovědník ukazuje prakticky, co to znamená, když někdo přerušil kontinuitu s tradicí. Dříve stál ve středu náboženství i kultu Bůh. Celá novota je v tom, že dnes nastoupilo nové náboženství, v jehož středu stanul sám člověk. Na místo Božích přikázání nastoupilo lidské dobrozdání. Dotyčný kněz si sotva uvědomuje, že ne každý udělal takové „pokroky“, aby si ve svém nitru místo křesťanský formovaného svědomí instaloval něco, čemu se říká „formanská plachta“. Nepodplatil si nás ďábel a svět nabídnutým blahobytem, abychom s ním splynuli a pokládali jeho lži za samozřejmost?

Dnes se stalo pro mnohé téměř zaklínadlem slovo evoluce. Hodí se velmi do krámu jak těm, kteří pevně věří, že jsme se vyvinuli ze žízály, tak i těm, kteří svým krédem učinili morální relativismus. Jestliže se ti druzí nechtějí nakonec dostat na stejnou platformu jako ti první, měli by si dobře uvědomit jedno: bez ohledu na to, co je na evoluci skutečnost a co ideologie, jedno je nesporné: že žádnému vývoji ani evoluci nepodléhají zákony, jimž je podřízena celá stvořená skutečnost. To platí se železnou zákonitostí bez ohledu na čas a prostor. Když se vám podaří večer na obloze spatřit některou z hvězd, pak to světlo, které dopadlo na sítnici vašeho oka, nastoupilo svou zcela nepředstavitelně dlouhou cestu již před miliony let, kdy vzniklo podle přesně stejných zákonů, které umožňují, že je vidíme. Pro obilné zrno z egyptské pyramidy staré celá tisíciletí platí stále tytéž zákony: stačí, aby padlo do ze-

mě a odumřelo, a přinese užitek. Je zcela bláhové domnívat se, že pro mravní zákony, jimiž se má řídit jednotlivec i společnost, platí něco jiného. Jen díky jejich trvalé platnosti můžeme i dnes porozumět tomu, co napsal Sofokles či Sokrates, i tomu, co řekl Ježíš Kristus.

Největší pokušení svého života „Musíš nenávidět!“ překonala Claudia Kollová (str. 4) přesvědčením: „Nikoliv, já jsem stvořena k lásce.“ To není zákon, který si vymyslel Ježíš, nýbrž zákon, podle kterého Bůh stvořil člověka a který je základem jeho důstojnosti. Opačný zákon, zákon sobectví, který současný svět pokládá za zcela legální a na kterém všechno staví, neplatí ani ve světě divočiny, ve které se údajně člověk vyvinul. Kdyby se společnost řídila alespoň zákonem džungle, nikdy by nepoznala, co je to revoluce, totalita, teror, válka nebo krize. V džungli, do které nevstoupil člověk, panuje vzácná rovnováha, o které se lidské společnosti dnes ani nesní. To, že se dnešní společnost přestala řídit trvale platným mravním zákonem, není důsledkem vývoje, ale duchovní degenerace. Jde o protipřirozený úpadek, který nutně směřuje k zhroutilí.

Pokud Bůh do svého stvoření opravdu vložil princip evoluce, pak to musí být evoluce zcela jiného druhu, než jakou nám předkládá Darwinova škola. Boj o život a právo silnějšího neplodí rozvoj a život, nýbrž přináší zhoubu a smrt. Bůh neprotěžuje silné, ale maličké, sesazuje mocné a ujímá se pokorných, nešlape po naloméně třtině, ani nehasí doutnající knot: hledá a zachraňuje to, co zahynulo.

Co mají v této situaci dělat katoličtí křesťané? Nepřizpůsobovat se tomuto světu, ale obrátit se, abychom rozeznali, co se líbí Bohu. Naslouchat pozorně tomu, co nám chce náš papež říct svým slovem i svým příkladem. Podpořme ho ve vlastním zájmu svou modlitbou, poslušností a celým svým jednáním.

-/š-

Pondělí 21. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (541): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Dětská Bible 6:55 Pod nebesy 7:45 Pro vita mundi (122): PhDr. Daniela E. Komárová 8:25 Čteme z křesťanských periodik 8:35 Noční univerzita: Pozvání k vyplutí - Charles Whitehead (2. díl) 9:15 Zpravodajské Noeviny 9:25 Druhé čtení 9:50 Noekreace (3. díl) 10:00 Bioenergy in Motion 10:50 Na koberečku (68) 11:05 Žít! Ceija Stojka 11:35 Pro zdraví: Geriatria 11:45 Cesta tří králů (3. díl) [P] 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert k 50. výročí úmrtí B. Martinů 13:15 Vzpomínky Hildegardy Dawidové 13:25 Cesty za poznáním: Mekong 14:15 Božie děti - Devloskere čhave 14:40 Domov sv. Alžběty na Žernůvce 15:45 Dětská Bible 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Kopec křížů 16:35 Božie děti - Devloskere čhave 17:00 GOODwillBOY: LIVE IN Ukraine [P] 17:30 Čteme z křesťanských periodik 17:40 Pro vita mundi (130): RNDr. Vilém Holář 18:25 Pro zdraví: Geriatria 18:35 Cesta tří králů (4. díl) [P] 18:45 NOEparáda (33. díl) 19:05 Domov sv. Alžběty na Žernůvce 19:20 Octava dies (541): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Přejeme si... [P] 20:25 Aregua [P] 20:45 Světový den bez tabáku 20:50 Harfa Noemova III. (3. díl) 21:10 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 22:40 Vše pro Krále a pro moji Královnu 23:00 Cesty za poznáním: Kyklady 23:50 Výstava rekordy a kuriozity ze světa zvířat - Ptáci 0:00 H2Onews 0:10 Hlubinami vesmíru (8) - září 2007 1:10 Znojmo ve spirále času 1:30 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 22. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: Pozvání k vyplutí - Charles Whitehead (2. díl) 6:55 Kulatý stůl 8:25 Pro zdraví: Geriatria 8:35 Kopec křížů 9:00 Cesty za poznáním: Kyklady 9:50 Znojmo ve spirále času 10:10 Přejeme si... 10:30 Světlo pro Evropu (4. díl) 10:55 Bioenergy in Motion 11:45 Cesta tří králů (4. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Záznam recitálu Slávka Kleandra a Oborohu 12:45 Octava dies (541): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:15 Dětská Bible 13:25 Cesty za poznáním: Kyklady 14:15 Božie děti - Devloskere čhave 14:40 Shizuoka 07 - Na jedné lodi 15:35 Vše pro Krále a pro moji Královnu 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Pro vita mundi (130): RNDr. Vilém Holář 16:55 Harfa Noemova III. (3. díl) 17:15 Světlo pro Evropu (4. díl) 17:40 Výstava rekordy a kuriozity ze světa zvířat - Ptáci 17:50 Dětská televize 18:15 Noeland (1) 18:35 Cesta tří králů (4. díl) 18:45 Zikův svět zvířat (13. díl) 19:10 Noekreace (3. díl) 19:20 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (4. díl) 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Bez hábitu: Vincentini 21:05 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (5. díl): Dozvuky [P] 21:35 Zpravodajské Noeviny 21:45 Čteme z křesťanských periodik 21:55 Pro vita mundi (122): PhDr. Daniela E. Komárová 22:35 Cesty za poznáním: Kyklady 23:25 NOEparáda (33. díl) 23:45 Na koberečku (68) 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Bez hábitu: Vincentini 1:10 Domov sv. Alžběty na Žernůvce 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 23. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (5. díl): Dozvuky 6:45 Znojmo ve spirále času 7:05 Kopec křížů 7:30 Shizuoka 07 - Na jedné lodi 8:25 Na koberečku (68) 8:40 Quo vadis - Útěk z Iráku 9:10 Čteme z křesťanských periodik 9:20 Božie děti - Devloskere čhave 9:45 Harfa Noemova III. (3. díl) 10:05 Vše pro Krále a pro

moji Královnu 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Pro vita mundi (122): PhDr. Daniela E. Komárová 12:45 Bez hábitu: Vincentini 13:45 Domov sv. Alžběty na Žernůvce 14:00 Noční univerzita: Pozvání k vyplutí - Charles Whitehead (2. díl) 14:40 Přejeme si... 15:00 Quo vadis - Útěk z Iráku 15:30 Na koberečku (68) 15:45 Dětská Bible 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Kopec křížů 16:35 Božie děti - Devloskere čhave 17:00 GOODwillBOY: LIVE IN Ukraine [P] 17:30 Čteme z křesťanských periodik 17:40 Pro vita mundi (130): RNDr. Vilém Holář 18:25 Pro zdraví: Geriatria 18:35 Cesta tří králů (4. díl) [P] 18:45 NOEparáda (33. díl) 19:05 Domov sv. Alžběty na Žernůvce 19:20 Octava dies (541): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Přejeme si... [P] 20:25 Aregua [P] 20:45 Světový den bez tabáku 20:50 Harfa Noemova III. (3. díl) 21:10 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 22:40 Vše pro Krále a pro moji Královnu 23:00 Cesty za poznáním: Kyklady 23:50 Výstava rekordy a kuriozity ze světa zvířat - Ptáci 0:00 H2Onews 0:10 Hlubinami vesmíru (8) - září 2007 1:10 Znojmo ve spirále času 1:30 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 24. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Pro vita mundi (130): RNDr. Vilém Holář 7:00 Domov sv. Alžběty na Žernůvce 7:15 Homilie Mons. Josefa Kajneka z pouti Radia Proglas a TV NOE 7:35 Záznam recitálu Slávka Kleandra a Oborohu 8:15 Světový den bez tabáku 8:20 Cesty za poznáním: Kyklady 9:10 Dětská Bible 9:20 Přejeme si... 9:40 Quo vadis - Útěk z Iráku 10:10 Na koberečku (68) 10:25 Znojmo ve spirále času 10:45 Kopec křížů 11:10 Božie děti - Devloskere čhave 11:35 Výstava rekordy a kuriozity ze světa zvířat - Ptáci 11:45 Cesta tří králů (5. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Stockholm 12:35 Pro vita mundi (122): PhDr. Daniela E. Komárová 13:15 Octava dies (541): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:45 GOODwillBOY: LIVE IN Ukraine 14:15 NOEparáda (33. díl) 14:35 Světlo pro Evropu (4. díl) 15:00 Shizuoka 07 - Na jedné lodi 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Dětská Bible 16:20 Harfa Noemova III. (3. díl) 16:40 Cesty za poznáním: Kyklady 17:30 Světový den bez tabáku 17:35 Pro vita mundi (130): RNDr. Vilém Holář 18:20 Hudba pod Rozsutcom 18:35 Cesta tří králů (5. díl) 18:45 Pod nebesy 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 U nás aneb od cimbálu o lidové kultuře (10. díl) 21:05 Kham - Etnický Tibet [P] 21:25 Zpravodajské Noeviny 21:35 Znojmo ve spirále času 21:55 Noční univerzita: Pozvání k vyplutí - Charles Whitehead (2. díl) 22:35 Kopec křížů 23:00 Octava dies (541): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:30 Noekreace (3. díl) 23:40 Světový den bez tabáku 23:45 Na koberečku (68) 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Záznam recitálu Slávka Kleandra a Oborohu 0:50 Hudba pod Rozsutcom 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 25. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Aregua 6:35 GOODwillBOY: LIVE IN Ukraine 7:05 NOEparáda (33. díl) 7:25 Bez hábitu: Vincentini 8:25 Znojmo ve spirále času 8:45 Na koberečku (68) 9:00 Kulatý stůl 10:30 Pro vita mundi (122): PhDr. Daniela E. Komárová 11:10 Harfa Noemova III. (3. díl) 11:30 Domov sv. Alžběty na Žernůvce 11:45 Cesta tří

Římskokatolická farnost Římov slaví v neděli 4. října 2009 MARIÁNSKÉ MODLENÍ v ambitech římovské Lorety a zve na tuto zpívanou **POUTĚ RODIN**, konanou věrně v duchu 300leté jezuitské tradice, všechny, kterým leží na srdci obroda rodiny do podoby Rodiny Nazaretské. **Program:** 8.30 hodin - mše sv. v kostele Svatého Ducha • 9.15-12.00 hodin - mariánské modlení v ambitech Domku svaté Rodiny Nazaretské, který je svatyní rodiny, v níž Loretánskou Pannu vyzývají zbožní věřící jako patronku svých rodin a domovů. **Blíží informace** na tel. 387 987 244, mobil 723 064 946, e-mail: farnostrimov@centrum.cz.

V neděli 4. října 2009 v 9 hodin oslavuje P. Heřman Rakovský v **bazilice na Svatém Kopečku u Olomouce** slavnou mši svatou k **330. výročí vysvěcení svatokopeckého chrámu**.

Římskokatolická farnost Tábor - Klokočy a Obláti Panny Marie Neposkvrněné Vás zvou na **1. sobotu na Klokočech 3. října 2009 s Pannou Marií Růžencovou se zvláštní modlitbou za rodiny**. Začátek v 15.00 - klokočské hodinky, slovo - modlitba - adorace, možnost svátosti smíření • v 17.00 mše svatá v kostele Nanebevzetí Panny Marie.

králů (5. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Octava dies (541): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 12:35 Žít! Ceija Stojka 13:05 Quo vadis - Útěk z Iráku 13:35 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (5. díl): Dozvuky 14:05 Dětská Bible 14:15 Božie děti - Devloskere čhave 14:40 Cesty za poznáním: Kyklady 15:30 Kopec křížů 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Noeland (2) 16:30 Kulatý stůl 18:00 Hudba pod Rozsutcom 18:10 Zikův svět zvířat (13. díl) 18:35 Cesta tří králů (6. díl) [P] 18:45 Kham - Etnický Tibet 19:05 Aregua 19:25 Na koberečku (68) 19:40 Čteme z křesťanských periodik 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Benedikt XVI.: Dobrodružství pravdy 21:00 Domov sv. Alžběty na Žernůvce 21:15 Octava dies (541): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 21:45 Homilie Mons. Josefa Kajneka z pouti Radia Proglas a TV NOE 22:05 NOEparáda (33. díl) 22:25 Kulatý stůl: Benedikt XVI. v České republice 0:00 H2Onews 0:10 Quo vadis - Útěk z Iráku 0:40 Přejeme si... 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 26. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 U nás aneb od cimbálu o lidové kultuře (10. díl) 7:15 Kulatý stůl: Benedikt XVI. v České republice 8:45 Kham - Etnický Tibet 9:05 Dětská televize 2009: září [P] 9:30 Zikův svět zvířat (13. díl) 9:55 Čteme z křesťanských periodik [P] 10:05 GOODwillBOY: LIVE IN Ukraine 10:35 NOEparáda (33. díl) 11:00 Studio Benedikt XVI. v ČR (1) [L] 13:30 Dětská Bible 13:40 Mistré, kde bydlíš? 14:10 Sešli se, aby pomohli... (2009) 15:35 Hudba pod Rozsutcom 15:45 Čteme z křesťanských periodik 16:00 H2Onews 16:10 Quo vadis - Útěk z Iráku 16:45 Studio Benedikt XVI. v ČR (2) [L] 21:00 Cesta k andělům: P. František Lízna [P] 21:40 Hlubinami vesmíru (8) - září 2007 22:35 Noční univerzita: Kotva naděje - PhLic. Kateřina Lachmanová [P] 23:15 Na koberečku (68) 23:30 Druhé čtení [P] 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Pro vita mundi (122): PhDr. Daniela E. Komárová 0:50 Aregua 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 27. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium 6:25 Abba Otče 6:45 O Mysu dobré naděje 7:00 Studio Benedikt XVI. v ČR (3) [L] 15:00 Aregua 15:20 Čteme z křesťanských periodik 15:30 Noeland (2) 15:50 Arturovo pátrání 16:55 Kain jsem i já 17:00 Studio Benedikt XVI. v ČR (4) [L] 19:30 Jsem šťastný, buďte i vy! 20:00 Studio Benedikt XVI. v ČR (5) [L] 22:30 Octava dies (542): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 23:00 Noekreace (4. díl) [P] 23:10 Sydney Velehrad 2008 - Activ8 23:40 Druhé čtení 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Benedikt XVI.: Dobrodružství pravdy 1:25 Libanonská mise 1:40 Poslech Radia Proglas [L].

MEZINÁRODNÍ SEMINÁŘ UNIE KŘESŤANSKÝCH PEDAGOGŮ – VELEHRAD 2009

Výchova k základním životním hodnotám

Každoroční letní Mezinárodní seminář Unie křesťanských pedagogů ČR pro učitele se letos konal ve dnech 18.–22. srpna na Velehradě pod záštitou moravského primase, arcibiskupa Mons. JANA GRAUBNERA. Seminář organizoval výbor Unie KP ČR pod vedením předsedkyně Mgr. DAGMAR PAROHOVÉ. Cenná podpora akce přišla od Centra filozofie pro život a etickou výchovu a tradičně také od radostně vítaných zástupců ZDRUŽENIA KŘESŤANSKÝCH PEDAGOGŮV SLOVENSKA. Za finanční podporu akce vděčí Unie odboru SOZIALWERK ACKERMANN-GEMEINDE v Mnichově a CENTRU FILOZOFIE PRO ŽIVOT A ETICKOU VÝCHOVU v Praze.

Významnou událostí semináře byla přítomnost prof. WOLFGANGA RANKA s chotí, prezidenta asociace SIESC – EUROPEAN FEDERATION OF CHRISTIAN TEACHERS. Duchovní náplň zajistil během prvních tří dnů Mons. ThDr. ANTONÍN HUVAR OT, který velmi oduševněle celebroval mše svaté, při nichž asistoval Mgr. JOSEF BARTONÍK, místopředseda Unie. Kněžská, přednášková, diskusní a tradičně také donátorská účast Mons. Huvara na semináři měla velmi vděčnou odezvu u všech účastníků. Vynikající rétor, prezident Mezinárodního sdružení bývalých politických vězňů se sídlem v Curychu, krutostmi komunistického režimu nezlomený kněz s mladistvým nasazením stimuloval a inspiroval přítomné. Po zahájení a přivítání účastníků předsedkyně Mgr. DAGMAR PAROHOVOU odezvěla přednáška PhDr. VĚRY BOKOROVÉ, dříve dlouholeté předsedkyně, nyní jednatelky UKP, na téma *Výchova k základním životním hodnotám*. Vynikající přednáška dr. V. Bokorové byla pojata jako ústřední téma semináře, na které navázala seminární činnost ve dvou pracovních skupinách vedených doc. dr. M. MUSILOVOU, Ph.D., a RNDr. I. PLOCEM. Společně jednání obou skupin moderoval prof. dr. J. Musil, CSc., místopředseda Unie. Účastníci se v dalším průběhu semináře k tematice vraceli. Předsedkyně UKP ČR Mgr. D. PAROHOVÁ přinesla pozoruhodnou přednášku *Rodičovské motivy versus hodnoty*, která je založena na autorčině profesionální empirii a je původním přínosem tematice. Mgr. J. FIDRMUC, ředitel křesť. gymnázia, přednášel poutavě o metodách výchovy k hodnotám na své škole.

Prezident asociace SIESC prof. WOLFGANG RANK přednesl 20. 8. zásadní přednášku na téma *Zkušenosti s hodnotovou výchovou v Rakousku*. Měla velmi kladnou odezvu v potlesku přítomných a obsažné diskusi s prezidentem SIESC.

O *Možnostech etické výchovy a využití metodiky filozofování s dětmi* přednášela dr. V. Bokorová. Seminář byl doplněn duchovním a kulturním programem: návštěva ateliéru Otmara Olivy, návštěva Univerzity Tomáše Bati s prof. Musilem, prohlídka poutních míst – Štípa, Velehrad. V závěru semináře se 22. 8. konala mše sv. na Svatém Hostýně, celebrowaná otcem biskupem Mons. JOSEFEM HRDLÍČKOU, po níž následovala důtklivá přednáška otce biskupa na téma *Vychovávat společně v katolické škole*. Účastníci ocenili přínos semináře a také těch, kdo se zasloužili o organizační stránku celé akce. Závěry seminárního jednání budou rozeslány příslušným institucím a publikovány v tisku.

J. V. Musil

Duchovní správa poutního místa **Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor** srdečně zve na **XIV. POÚTÍ TŘÍ NÁRODŮ v sobotu 19. 9. 2009**. Program: 9.00 křížová cesta z města Zlatých Hor od areálu Bohemy na poutní místo • 10.00 vítání poutníků: P. Stanislav Lekavý, P. Wolfgang Globisch • 10.05 modlitba růžence za dar náboženské svobody • 11.00 svědeckví dospělých, mládeže a dětí • 12.00 mše svatá, kterou budou společně sloužit Mons. František Václav Lobkowicz, biskup ostravsko-opavský, arcibiskup Mons. Alfons Nossol, sídelní biskup opolský, Mons. Gerhard Pieschl, emeritní biskup limburský, prelát Franz Jung a další kněží • 14.30 mariánská pobožnost se svátostným požehnáním. Další informace na tel. 584 425 916, mobil 603 746 717. Z Jeseníku pojedě v tento den **zvláštní autobus** od kostela v 8.00 hod. a bude zastavovat na všech obvyklých zastávkách. **Kyvadlová doprava** ze Zlatých Hor od autobusového nádraží odjíždí v 10.00 a 11.00 hod.

V rámci návštěvy papeže Benedikta XVI. v Brně v neděli 27. září 2009 se uskuteční jako doprovodná akce výstava obrazů v Německu žijícího malíře českého původu Paula Staška. **Paul Stašek** se dlouhodobě věnuje portrétování Josefa Ratzingera (dnes papež Benedikt XVI.). Součástí výstavy nazvané **VATIKÁNSKÉ IMPRESE** jsou rovněž i portréty papeže Jana Pavla II., respektive díla, která ukazují obě osobnosti společně. Výstava se uskuteční od **čtvrtka 17. září do neděle 4. října 2009** v kapitulní síni Augustiniánského opatství na Starém Brně.

Liturgická čtení

Neděle 20. 9. – 25. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 2,12a.17–20

Ž 54(53),3–4.5.6+8

Odp.: 6b (*Pán mě udržuje naživu.*)

2. čt.: Jak 3,16–4,3

Ev.: Mk 9,30–37

Slovo na den: Lidem do rukou.

Pondělí 21. 9. – svátek sv. Matouše

1. čt.: Ef 4,1–7.11–13

Ž 19(18),2–3.4–5

Odp.: Řim 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)

Ev.: Mt 9,9–13

Slovo na den: Zdraví lékaře

nepotřebují.

Úterý 22. 9. – ferie

1. čt.: Ezd 6,7–8.12b.14–20

Ž 122(121),1–2.3–4a.4b–5

Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodínova půjdeme s radostí.*)

Ev.: Lk 8,19–21

Slovo na den: Dostat se k němu.

Středa 23. 9. – památka sv. Pia z Pietrelciny

1. čt.: Ezd 9,5–9

Tob 13,2.3–4a.4bcd.5.8

Odp.: 2a (*Požehnaný Bůh věčně živý!*)

Ev.: Lk 9,1–6

Slovo na den: Vyhánět všechny zlé

duchy.

Čtvrtek 24. 9. – ferie

1. čt.: Ag 1,1–8

Ž 149,1–2.3–4.5–6a+9b

Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ.*

Nebo: Aleluja.)

Ev.: Lk 9,7–9

Slovo na den: Herodes uslyšel o všem.

Pátek 25. 9. – ferie

1. čt.: Ag 1,15b–2,9

Ž 43(42),1.2.3.4

Odp.: 5cd (*Doufej v Boha, vždyť*

zase ho budu chválit, svého Spasitele

a svého Boha.)

Ev.: Lk 9,18–22

Slovo na den: Třetího dne.

Sobota 26. 9. – nez. pam. sv. Kosmy

a Damiána nebo sobotní pam.

Panny Marie

1. čt.: Zach 2,5–9.14–15a

Jer 31,10.11–12ab.13

Odp.: srov. 10d (*Hospodin bude nad námi bdít jako pastýř nad svým stádem.*)

Ev.: Lk 9,43b–45

Slovo na den: Syn člověka bude vydán

lidem do rukou.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

19. – 26. ZÁŘÍ 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

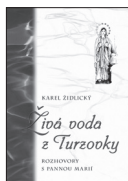
Uvedení do první modlitby dne:	NE 20. 9.		PO 21. 9.		ÚT 22. 9.		ST 23. 9.		ČT 24. 9.		PÁ 25. 9.		SO 26. 9.			
Antifona	812	912	1673	1892	841	945	1722	1941	873	978	889	995	1666	1883		
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvilky:																
Hymnus	812	913	1673	1893	842	945	1723	1941	873	978	889	996	1666	1883		
Antifony	813	914	1674	1893	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	813	914	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	1674	1894	847	950	1724	1942	877	983	893	1000	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	717	809	1522	1715	847	950	1724	1943	877	983	894	1001	1669	1886		
Prosby	817	917	1675	1894	847	951	1724	1943	878	983	894	1001	1655	1886		
Závěrečná modlitba	717	809	1522	1715	847	951	1726	1717	878	984	894	1001	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	792	890	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	1676	1895	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	1676	1895	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	717	809	1522	1715	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:	SO 19. 9.															
Hymnus	807	907	821	922	1685	1715	852	956	1727	1946	883	989	900	1007	915	1024
Antifony	808	908	822	923	1678	1897	853	957	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	1678	1897	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	1680	1900	856	960	1730	1949	887	994	903	1011	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	716	808	717	809	1523	1716	856	960	1731	1950	887	994	904	1012	718	810
Prosby	811	911	826	927	1681	1900	856	960	1731	1950	888	994	904	1012	918	1028
Záv. modlitba	717	809	717	809	1522	1715	857	961	1726	1717	888	995	904	1012	718	810
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 19. 9., 3. 10. a všechny následující soboty do 19. 12. 2009 v době od 9 do 12 hodin.

NOVINKY

ŽIVÁ VODA Z TURZOVKY • ROZHOVORY S PANNOU MARIÍ

Karel Židlický • K vydání připravila Marie Benešová

19. října 2008 byla vyhlášena hora Živčáková (v katastru obce Turzovka na Slovensku) za mariánské poutní místo a místo modlitby. Stalo se tak v roce 50. výročí zjevení Panny Marie lesnímu dělníkovi M. Lašútovi. Pro svou věrnost turzovskému zjevení byl jiný muž, pražský inženýr Karel Židlický, omilostněn mimořádnou schopností – rozmlouvat s Matkou Boží. Počátek vzájemných rozhovorů je možné sledovat přibližně od roku 1966. Na přímý pokyn Panny Marie je K. Židlický zaznamenával do svého deníku a později některé části zveřejnil (ve strojopisné podobě). V záznamech pokračoval až do roku 1988. U příležitosti zmíněného výročí vyšly vybrané Židlického rozhovory v knižní formě.

Druhé vydání, v MCM první • Brož., A5, 112 stran, 98 Kč

LITURGICKÝ A PASTORAČNÍ KALENDÁŘ ARCIDIECÉZE OLOMOUCKÉ 2009-2010

Tento liturgický kalendář je určen výhradně pro olomouckou arcidiecézi. Vedle liturgických pokynů v něm najdeme i řadu pastoračních připomínek. Jsou zde uvedeny společné akce, které je třeba vzít v úvahu při tvorbě farních plánů. Pro připomínku v modlitbě jsou na každý

den uvedena jména kněží, kteří zemřeli v posledních třiceti letech. Aby se mohlo úžeji prožívat spojení farností s kněžským seminářem, jsou také stanoveny dny, kdy se určené farnosti zvláště modlí za seminář a bohoslovci zase za tyto farnosti.

Vydalo Arcibiskupství olomoucké v nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., 110 x 170 mm, 200 stran, 70 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

LITURGICKÝ KALENDÁŘ NA ROK 2009-2010

Uspořádal P. Heřman Fritsch

Kapesní kalendář pro české a moravské diecéze.

Katolický týdeník, s. r. o. • Brož., A6, 192 stran, 70 Kč

DIÁŘ S LITURGICKÝM KALENDÁRIEM 2010

Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz k denní modlitbě církve a k liturgickým textům. Nechybí také úmysly apoštolátu modlitby na začátku každého měsíce. Na každý den je vybrána myšlenka některého z církevních otců, světců apod. Diář obsahuje také dostatečný prostor pro adresy a poznámky a mnoho dalších praktických informací.

Paulinky • Váz., A5, 408 stran, 200 Kč

APOŠTOLÁT MODLITBY • ÚMYSLY NA ROK 2010

Denní modlitba Apoštolátu v letáčkové formě s úmysly na rok 2010.

Křídový papír, brož., A6, 4 strany, 1 kus - 1,50 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002
P. P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vitek, PhDr. Lubomír Stula. Vychází z církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezaměňovat s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku a knih, inzerece: knihy@maticecm.cz). Registrace MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinyých zástok povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádáme nezveřejnění příspěvků nevracím.